[illegible] [illegible]

[illegible] 12 [illegible] 12

[illegible]

Rb[illegible], MIII[illegible]

N22.12.12

186719

ரெஜிஸ்டர் நெ. M. 918.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.,
பத்திராதிபர்.

பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் பி.ஏ., பி. எல்.,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கார்யதரிசி.

வால்யூம் 12] ருத்ரோத்காரி புரட்டாசி [ஸஞ்சிகை 12.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள் 372
2. பகவத்காம வைபவ நிரூபணம்
வெருஞ்சூர். ஸ்ரீ. உ.வே. சேஷாத்ரி அய்யங்கார் ... 388
3. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸங்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திகள்
நடாதூர் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ... 389
4. புஸ்தக விமர்சம்
பத்ராதிபர் ... 394
5. கடிதங்கள் ... 396
6. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, திருவாரூர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ... 397
7. பண்டித மண்டலிக்கு ஓர் விஜ்ஞாபனம்
U. P. கிருஷ்ணமாசாரியன். ... 399
8. ஸ்ரீ. உ.வே. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் பண்டிதன் கைங்கர்யம்
ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார் ... 400
9. உபந்யாஸ விவரம். ... 405

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதரிசியால்
ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டது.

மதராஸ்: கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 அணா 4.

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை.

இதன் முக்கிய நோக்கங்கள்.

1. உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரும்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் செய்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்களை வெளியிடுவது.

2. அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக் வது.

3. தெய்வபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் இதிஹாஸ புராணக் கதைகளை வெளியிடுவது.

ஸபையின் 7 - வது சட்டம்.

ஸபையின் வருஷத்திய சந்தா முதல் வகுப்பு சந்தாதாரர்களுக்கு 5 ரூ யும், இரண்டாவது வகுப்பு சந்தாதாரர்களுக்கு 3 ரூபாயும்; அவை புதிதாய்ச்சேருபவர்களுக்கு சேருவதற்காக அனுப்பும் மனுவுடனும் மற்றவர்கள் ஸபையின் பிரதி வருஷ ஆரம்ப முதல் இரண்டாவது மாத முடிவுக்குள்ளாகவும் செலுத்தவேண்டும். சந்தாவைச் செலுத்த வேண்டிய காலம் கடந்து 3 மீ வரை சந்தா செலுத்தப்படாவிட்டால் அந்த சந்தாதாரர்களின் பெயர்களை ஸபையின் நிர்வாஹஸபையார் நீக்கிவிடலாம்.

* * * * * *

12 - வது சட்டம்.

ஸபையின் வருஷம் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் அக்டோபர் மீ முதல் தேதி முதல் அடுத்தவருஷத்திய ஸெப்டம்பர் மீ 30-ம் தேதியுடன் முடிவு பெறும்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

24 JUN 1923

வேதாந்த தீபிகா.

பத்ராதிபர்:—டாக்டர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

காரியதர்சி:—பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 12] துந்துபி வருஷம் புரட்டாசி௴ [ஸஞ்சிகை 12

"த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥"

[ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

வேதாந்த மதத்தைப் பரிஹாஸம் செய்யும் கிறிஸ்துவர்களான பாஸ்சாத்யரும் கூட அதன் உன்னதமான லக்ஷ்யத்தையும், அதைப்பின்பற்றுவோர் பெறக்கூடிய ஸம்ஸ்காராதிசயத்தையும் உயர்ந்தபடியான உலகவாழ்க்கையையும் பற்றி மிகப் புகழ்கின்றார்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். அதீந்த்ரிய விஷயங்களான மதக்கொள்கைகளும் அவற்றையநுஸரித்த அநுஷ்டானங்களும் தம் முன்னோர்களால் தமக்குக்கிடைத்தவையே தாமங்கீகரிக்கத்தக்கவை யென்னும் அபிமானம் மனிதருடைய இயற்கையிலுள்ளதாகையால் 'அதோஷத்வமேவ விகுணஸ்ய குண:' (குணமில்லாதவனுக்கு தோஷமில்லாததினாலேயே குணமுண்டு) என்னுங்கணக்கில் பலவிதங்களான முயற்சிகளால் கிறிஸ்துவ மதத்தைப்பாதிரிமார்கள் நம்தேசத்தில் பரவச்செய்து கொண்டேயிருக்க, அக்கிறிஸ்துவர்களிலேயேசிலர் நம்மதத்தையறிய வாஸ்தவமாக ப்ரவர்த்தித்து ஸாரக்ரஹணம் பண்ணுவது விசேஷமல்லவா? பாஶ்சாத்ய வித்யையின் பயனாக நம்மதாசாரங்களில் நம்பிக்கை குலைந்த நம்மவர்க்கும், அவ்வித்யையைக்கற்றுக் கொடுத்த ஸமூஹத்தினரே 'உங்கள் மதமும் உத்க்ருஷ்டமானது, உங்கள் முன்னோர்கள் மிகக்கற்றவர்கள்' என்றமாதிரியில் உபதேசித்தாலல்லது, நம் பூர்வர்களிடத்திலும் நமது தர்மாநுஷ்டானங்களிலும் விசேஷ கௌரவம்

186719

உண்டாவதில்லை. நம்பூர்வர்களைப்பற்றிக் குறைவாய் நினைத்துப் புதுப்படிப்புத் தான் நம்மைக்கரையேற்ற வந்திருக்கிறதென்று ப்ரமிப்பதும் ஸாதாரணமாயிருக்கிறது. 'நான் ப்ராம்மணனாய்ப்பிறந்தது எனக்கே லஜ்ஜையாயிருக்கிறது' என்று ஓர் லௌகிகப்ரமுகர் ஓர் ஸபையில் பேசினாரென்று கேட்டிருக்கிறோம்! இப்போது நப்ராம்மணாதிக்யத்தில் ப்ராம்மணர் படும்பாட்டைப் பார்த்தால் இவர் லஜ்ஜைக்கும் துக்கத்துக்கும் அவதி தானுண்டாயிருக்குமோ என்று நமது ஸம்சயம்! நமது ப்ராம்மண்யமே நம்மை இப்படிக்கேவலமாக்கிவிட்டதென்றும், இதரர்களைச் சமமாகப்பாவித்திருந்தால் ப்ராம்மணவிரோதிகளான புதுக்கக்ஷியார் இப்படி நம்மை வெருட்ட மாட்டார்களென்றும், மனமுருகப்பேசும் 'தலைவர்களை' (leaders) நாடெங்கும் காணலாம்! இது நிற்க, ப்ரக்ருதத்தில் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்னவென்றால், தாங்கள் யாவற்றையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாகச் சீர்தூக்குவதாய்ப் பறைகூறுகிறார்களேயன்றி, உண்மையில் அவர்கள் ஆக்ரஹக்ரஸ்தர்களாகத்தானிருக்கின்றார்கள் என்பதே. நமது மதம் அநுஷ்டானம் முதலியவை யின்னவையென்று அறியமுயலாமலே அவற்றைப்பற்றித் தீர்மானம் செய்து விடுகிறார்கள். 'இது என் அபிப்பிராயம்' என்பது முடிவு. 'உமது அபிப்பிராயமிருக்கட்டும். நீர் சொல்லும் ஸங்கதிகள் (facts) ஸரியா, பிசகா, என்பதைக்கவனித்தீரா?' என்று கேட்டால், 'ஆனால் பிசகா? அப்படித்தானே எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள்; நீங்கள் கேட்டதில்லையோ?' என்று பதில் சொல்லுகிறவன் கூடியமட்டில் ஸாதிக்கிறான். 'ஆமாம்! வீண் சர்ச்சையில் இன்னும் பொழுது போக்கவேண்டுமோ' என்னும் உத்தரம் வெகுவாய்க் கிடைக்கும்.

* * * * * *

இத்தகையவர்கள் ஐரோப்பியருடையவும், அவர்களின் பழக்கங்களையநுஸரித்தவர்களுடையவும், பராமர்சங்களையும் பேச்சுக்களையும் வெகுமானிக்கிறவர்களாதலால், நமது ஸமூஹத்தின் முற்போற்றத்தைக் கருதுமவர்கள் லௌகிகரானாலும் ஸரி, வைதிகரானாலும் ஸரி, அவர்கள் காலதேச வைஷம்யாதிகளையநுஸரித்து மற்றத்தேசத்தவருடைய கொள்கைகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பரிசீலனம் செய்து நமது மதாநுஷ்டாநங்களின் தத்வங்களைக் கிடைத்த அவஸரங்களிலெல்லாம் வெளியிட்டு நம்மவரைத் திருப்ப உத்யோகிக்கவேண்டும். லோகவ்ருத்தாந்தங்களை யநுஸரிக்காமல் தாமுகந்த கட்டுப்பாடுகளும், தாம் நிஷ்டையென்று ஒப்பியவைகளுமே ப்ரதானமென்று நினைத்து ஒதுங்கிப்போகிறவர்களால் பிறர்க்குபகாரமொன்றுமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்' என்று தொடங்கியருளிச் செய்த ஸ்வயம்ப்ரயோஜநங்களான கைங்கர்ய விசேஷங்களை யவர்கள் இழந்தே விடுகிறார்கள். லௌகிக வ்ருத்திகளிலிருப்பவர்களுக்குப் பிழைப்பதற்கு உழைக்கவே பொழுது போக [illegible]தில்லையாதலால், ஆத்மார்த்தமான ஜ்ஞாநத்தை ஸம்

சென்னை-600 005.

பாதிக்கக் காலநியமம் வைத்துக்கொள்ள முடிகிறதில்லை. தவிரப் புதுப்படிப்பினாலும், தேசாந்தர மதாந்தர ஸம்ஸர்க்காதிகளினாலும், நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ருசி ஊன்றிப்பிறக்கும் வரையில், அவ்வித்யாக்ரஹணத்துக்குப் பூர்வாங்கமான நமஸ்கார ஆஸநாதிகளில் அதிகப்ரதிபத்தி யுண்டாவதில்லை. அவையெல்லாம் அநாவச்யமான கட்டுப்பாடுகளென்றும் மாநஸிகமான ப்ரதிபத்தியே உத்க்ருஷ்டமானதென்றும் ஏனையோர்கள் கூறுவதை ஹிதமாக நினைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்பூர்வர்களின் மதம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதென்ற விச்வாஸமும், பெரியவர்களிடத்தில் அந்தரங்கத்தில் மரியாதையும், அதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலும் மட்டும் இவர்களிடத்தில் நிரம்ப உண்டு. லோகஹிதத்தைக் கருதும் பெரியோர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களின் அபிஸந்தியே காரணமாக இவர்களை இவர்போம் வழியிலேயே தொடர்ந்து திருத்தவேண்டிய கடமையை மறக்கக்கூடாது. அபிஜாதவம்சத்திற் பிறந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் ப்ராயேண புதுநாகரீக வலையிலகப்பட்டு அதற்கனுகுணமான ப்ரவ்ருத்திகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பணம் ஸம்பாதிக்கவேணுமென்று 'விஶந்தி நாஶாய ஸம்ருத்தவேகா:' (நாசமடையும் பொருட்டே அதிகவேகமாய்ப்ரவேசிக்கிறார்கள்) என்றபடி பறந்த வண்ணமாயிருப்பதால், அவையொன்றிலும்கதியில்லாதவர்கள்தான் அநேகமாய் வைதிகர்களென்று பெயரையும் வேஷத்தையும் பூண்டிருக்கின்றார்கள். சிலவிடங்களில் வைதிகத்தைப் பிழைப்பாக கொண்டிருப்பவர்களின் துராசாரங்களைப் பார்த்தால், 'ப்ராம்மண்யமும் வைஷ்ணவத்வமும் இவ்வளவு கேவலமா?' என்று பிறர் நிந்திக்கும் படியிருக்கின்றது. ப்ராசீனமார்க்கத்தில் வித்யாப்யாஸம் செய்பவர்களிலும் பலர் குருவையடுத்துச் சாஸ்த்ரங்களைப் பூர்ணமாகக் கற்பதையும் காணோம். இவர்களுக்குப் பெரியோர்களிடத்தில் வணங்குவது இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் நினைப்பதைவிட அதிகக்குறைவாகத் தோற்றுகின்றது! ஆனால் வித்வான்களென்னும் பிருதை மாத்திரம் அபேக்ஷிக்கின்றார்கள். '[illegible]

[illegible] ' (மூடர்களாயும் பண்டிதாதமர்களாயும் தர்மத்தைக் கடந்தவர்களாயுமிருப்பவர்கள் தார்மிகர்களைப்போல் நடித்து உண்மையில் தர்மசீலர்களான ஸாதுக்களைப் பாதிக்கின்றார்கள்) என்னும்படியான வைதிகப்போலிகளா நமது ஸத்ஸம்பராதாயத்தைக் காப்பாற்றிக் கீழ்க்கடைக்கு ஒப்படைப்பவர்கள்? ஆதலால், '[illegible] ॥ '

(லௌகிக ஜ்ஞானமும் வைதிக ஜ்ஞானமும் ஒன்றேயென்பது திண்ணம். லௌகிகஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கு வைதிகஜ்ஞானம் பயன்படாது. பக்திமானானாலும், நற்கருமங்களைச் செய்பவனானாலும், சாஸ்திரமறிந்தவனானாலும், தநவானாயினும், அவனுக்கு லௌகிக ஜ்ஞானமில்லாவிடின் ஸத்துக்கள் எல்லாம் அவனைப்பற்றி ஐயோவென்று இரங்குவார்களென்பது நிச்சயம். வ்யாஸர் துடக்கமான முனிவர்களனைவரும், ஸர்வத்தையும் தன் ஸங்கல்பத்தால் நியமநம் செய்யும் பகவானும்கூட தர்மஸம்ஸ்தாபநங்களைச் செய்யுமளவில், லோகஜ்ஞானத்தையநுஸரித்தே போந்தார்கள்) என்று ஸ்ரீசாண்டில்ய பகவானருளிச்செய்தான். இதைப் பண்டிதர்கள் பின்பற்றி, காலப்போக்கையும், ஆஸ்திகர்களும்கூட அதிலகப்பட்டுத் திகைக்கும் ப்ரகாரங்களையும், நமது ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஆத்யந்திகமாக நேரிட்டிருக்கும் வ்யாகாதங்களையும் கவனித்து வெள்ளவந்து ப்ரவாஹத்திலழுந்துபவர்களைத் தேடிக்கைகொடுத்துக் கறையேற்றுங்கணக்கிலே நம்மவர்களை மீட்கும் ப்ரவ்ருத்திகளிலிழியக்கடவர்கள். விசிஷ்டதர்ம உபதேசகரான ஸ்ரீசாண்டில்யரும், இதன் அத்யாவச்யகதையைக் கணிசித்து மேலே, 'லோகஜ்ஞஸ்வதர்மாத் த்ராணாந்ஷ்டானாதிகளஹம் | லோகா நாஸா லோகஜ்ஞஸம் பரமோக்ஷம் வஸ்துநீதிக:॥ '(மோக்ஷார்த்தமாக அநுஷ்டானங்களைமாத்திரம் திறமையுடன் செய்பவர்கள் ஓர்புரமிருக்கிறார்கள். மற்றோர்பக்கத்தில் லோகத்தையநுஸரித்துப் போறுமவர்களுண்டு, பிற்கூறப்பட்டவரே, ஆசார்யரெனத்தகுமவர்) என்று நிகமித்தார். இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீதேசிகனும் ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரத்தில் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு மறைத்து சரண்யனனுமதி பண்ணும்படிக்கீடான ஸாத்விக குணங்களையுடைய தேவப்ரக்ருதிகளுக்கு வெளியிட வேண்டுமென்னுமிடத்தில் இவ்வர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளினார். தம் அவதாரகாலத்திலேயே இருந்த நாட்டின் ஸ்திதியைப்பார்த்து ஸ்ரீதேசிகன், பண்டிதர் முதல் பாமரர் வரையிலுள்ளவர்களும் வாசித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகப் பலக்ரந்தங்களைப் பல படிகளிலருளிச்செய்ப வில்லையா? அவருக்குமுன் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை இப்படி வெளியிட்ட ஆசார்யர்களுமுண்டோ? லோகம் பிழைக்கவேண்டுமென்பதன்றோ இம்மஹானுடைய முக்கிய நோக்கம்? ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கேவல க்ருபாபரவசராய் ஆசார்யரின் ஆஜ்ஞையை ஒருவாறு கடந்துகூட தமது சிஷ்யர்களுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யுபதேசித்துவிட்டாரென்றும், ஆயினும் பின்னர் அவ்வாசார்யரே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய குணங்களைமெச்சி அவருபதேசம் செய்ததையும் ஒப்பினார் என்பதும் சரித்ரத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ? இப்படி உடையவர் உபந்யஸித்த வர்த்தங்களைத் தம்மாசார்யரிடத்தில் க்ரஹித்தபடி 'மறவாமற்காத்து' க்கணக்கற்ற ப்ரமாணங்களுடன் 'பிழையறப் பேசிய' நந்தேசிகனார் காட்டியவழியைப் பின்பற்றுவதே ஆசார்யகத்தின் எல்லைநிலம் என்பதிலும் ஸந்தேஹமுண்டோ? தற்போது சாஸ்த்ரோபதேசம் பண்ணும் யோக்யதையை யுடைய பெரியவர்களின் தொகை மிகக்குன்

றிவிட்டது. இவர்கள் 'நாஜ்ஞபூர்ணாய ஸ்வயம் யாதி ஜகத்பீஜ ஸுபீஜக:' (உலகம் வ்ருத்தியாவதற் கவச்யமான ஜ்ஞானவிரையை விரைக்காமல் தன்னுள் மறைத்துக்கொண்டு போய்விடக்கூடாது) என்று சரண்யன் நியமித்ததை ஓர்புறத்திலும்; விபரீதவாஸனைகளும் ருசிகளும் பூர்ணமாயிருக்கச் செய்தே பொதுவில் அபிமானமும் ஆஸ்திக்யமும் உலாவிவருவதையும், காலத்தை நழுவவிடாமல் விழித்துக்கொண்டாலல்லது நமது அருமையான ஸம்ப்ரதாயதநங்களை யிழக்கவேண்டிவரும் தசையையும் மற்றோர் புறத்திலும், கணிசித்துக் கீழ்க்கூறியபடி லோகவ்ருத்தாந்தங்களை யநுஸரித்து முன்வந்து தம்மாலியன்றமட்டில் தமது ஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறர்க்குதவி க்ருதார்த்தர்களாக வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றோம்.

* * * * * *

ஹார்விட்ஸ் என்னும் ஜர்மானிய ஸம்ஸ்க்ருத நிபுணர் வேதாந்த மதத்தைப்பற்றிப்பேசுகையில் 'எண்ணிறந்த ஸங்க்யைகளையுடையவரான ஹிந்துக்களுக்கு வேதாந்தமதமானது பகவத்க்ருபையால் கிடைத்தது, அந்யாத்ருசமான பலத்தையும் கொடுத்திருக்கிறது. அஃதில்லாதிருந்தால், பல்லாயிரமாண்டுகளாய் இந்தியாவை க்ஷேபம் செய்துவரும் நாநாவிதங்களான மதங்களினிடையே, கடலொழுகும் கலங்கள் புயற்காற்றில் சிதருண்டு நசிப்பதைப்போல், இவர்களும் ஆத்ம ஜ்ஞானம் தார்மிகத்வம் முதலியவைகளைக் கட்டோடிழந்திருப்பார்கள். வேதாந்த மதம் உலக வாழ்க்கைக்கு மிகவும் பொருத்தமுடையது. அதை உண்மையாக அவலம்பித்தவர்களுடைய வாழ்வு ச்லாக்யமாயும் மிகப்பேறுடையதாயுமிருக்கும். அது உத்க்ருஷ்டர் தாழ்ந்தவர் என்னும் விபாகமற ஸர்வஜநங்களுக்கும் உஜ்ஜீவநகரமாயிருக்கும்.' என்று உரைத்தார்.

* * * * * *

இது உண்மை. ஆனால் இவர் வேதாந்தமென்றறிந்தது அத்வைதமேயாகையால் இவர்க்குக்கொஞ்சம் அதிசங்கை உதித்தது. இவரே 'ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்று என்பது நமக்கு விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றது' என்று சொல்லிவிட்டு, வேதாந்தமதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார். அது இங்ஙனே மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது:—'வேதாந்தத்தின் ப்ரதானமான உபதேசம் ஈச்வரனும் ஜீவனும் ஒன்று என்பது. அவர்கள் வெவ்வேறென்று நமக்குத்தோற்றுவதற்குக்காரணம் மனிதனுடைய ஜ்ஞானஸங்கோசம். ஆத்மாவைச்சிறைப்படுத்தும் அஹங்காரத்தை உண்மையான ஆத்ம ஜ்ஞானத்தினால் ஜயித்தாலன்றி ஜீவ ஈச்வரர்களுடைய ஐக்யம் புலப்படாது..................ஜ்ஞானத்தினாலன்றி மோக்ஷமில்லை. இதற்கு ஸாமான்ய உதாஹரணங்கள் வேதாந்தத்தில் பல சொல்லப்படுகின்றன. கவிழ்த்து வைத்திருக்கும் ஒரு கிண்ணத்துக்குள் இருக்கும் ஆகாசம் அதற்கு வெளியிலிருக்கும் ஆகாசத்தோடு சேராமல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கிண்ணியை அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறம்

படுத்திவிட்டால், உட்புறம் வெளிப்புறம் என்னும் வித்தியாசம் போய்விடுகிறது. அகண்டமாய் வ்யாபித்திருக்கும் ஆகாசமொன்றே மிகுந்திருக்கின்றது. அஹங்காரம் இந்தக்கிண்ணியைப்போன்றது. தம்மிடத்தில் ஸ்திர பாவத்தையடைந்திருக்கும் தாமென்னும், அஹங்காரத்தை ஒழிக்க இடைவிடாத முயற்சி செய்பவர்களே கடைசியில் மித்யையான ஜீவஸ்வரூபத்தைக் கடப்பார்கள். தானென்பதற்கும் முக்யகாரணம் நசித்தால், ஆத்மா பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு மறுபடியும் ஸர்வாத்மாவாயும் ஸர்வமுமான ப்ரும்மத்தோடு கலந்து விடுகின்றது.

'ஸூர்யனிடமிருந்து கிளம்பும் கிரணங்கள் சூர்யனைவிட வேறானவையல்லவே? சமுத்திரத்தின் அலைகள் சமுத்திரம் தானே? நெருப்புப்பொறிகள் நெருப்பேயல்லவா? அப்படியே ப்ரும்மத்திலிருந்துவரும் ஆத்மா ப்ரும்மமே. தெய்வம் (God) என்றால் அன்பு. ஆகையால் அன்பு என்பதுதான் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வபாவம்'—என்று.

* * * * * *

இந்த ஜர்மானியநிபுணர் இங்கு கடைசியில் சொல்லும் 'அன்பு' என்னும் குணமும் அத்வைத ப்ரும்மத்துக்குப் பொருந்தாது. அது நிர்க்குணமானது, 'ஸத்தாமாத்ரம்' (இருத்தல் மாத்திரம் - pure existence) என்றும், அறிதல் என்பதில்லாத கேவல அறிவு மாத்திரம், 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்' (Knowledge without the quality of knowing) என்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. அத்தகைய ப்ரும்மம் சேதனாசேதனங்களடங்கிய ப்ரபஞ்சமாகத் தோன்றுவதும் யதார்த்தத்தில் இல்லாததாகையால் மித்யையான ஆத்மாவுக்கு 'அன்பு' என்னும் குணமும் இல்லாததாகும். இப்படிப்பல அஸந்தர்ப்பங்கள் அத்வைத வாதத்திலிருப்பதை ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்களறிவார்கள்.

இங்கு குறிப்பிடவேண்டியதென்னவென்றால், மேல்நாட்டுக் கல்வியின் ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு கீழ்ச்சொல்லிய ஜர்மானிய நிபுணர் கொண்டதுபோல் உண்டாகும் கலக்கம் தான். அநந்தகல்யாண குணாகரனான பரப்ரும்மமொருவனே யிசைந்துகொண்டே அவனும் ஜீவனும் ஒன்றே அவனிடத்திலிருந்து ஜீவன் உண்டாகிறான்; மறுபடியும் அவனோடு அவனாய் லயித்துவிடுகிறான்; என்று கொள்வதின் அநுபபத்தி இவர்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. இந்நிபுணர் கீழேசொல்லியிருக்கும் உபமானங்களைப்பார்ப்போம். அவை உபநிஷத்துக்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு பாஷ்யகாரர்களால் விளக்கப்பட்டவைதான். எனினும் அவைகளுக்கு ஸரியான அர்த்தமென்ன? கிண்ணிக்குள் அடங்கியிருந்த ஆகாசம் அதன் வெளியிலுள்ள ஆகாசத்தோடு சேர்ந்தபோது அதுவும் இருக்கிறதா ஒழிந்துவிட்டதா? கிண்ணியும் இருக்கிறதா இல்லையா? கிண்ணிமூடினது உண்மையா? பொய்யா? கிண்ணிக்குள்

இருந்த ஆகாசத்துக்கும் வெளியிலிருந்ததுக்குள்ள அளவு, சக்தி, அல்லது பலம் (force) உண்டா? என்றமாதிரியான கேள்விகளைக்கேட்டால், இந்த உபமானத்தால் ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஐக்யம் நிரூபிக்கமுடியாது. ப்ரும்மத்துக்கு அஹங்காரம் முதலிய மயக்கங்கள் ஸம்பாவிதமானால் அது ப்ரும்மமாகுமோ? மயக்கமும் பொய்யென்றால், அதைக்கற்பிப்பானேன்? ஜீவர்களென்பதும் ப்ரபஞ்சமும் பொய்யானால் ப்ரும்மம் எதற்கு ஆத்மா? ப்ரும்மத்தை ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவென்றுதான் எப்படிச் சொல்வது?

ஸூர்யனையும் ஸூர்யகிரணங்களையும் ஈச்வரனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் உபமானமாக அடுத்தாற்போல் சொல்லப்பட்டது. இங்கு கிரணங்களால் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாசம் என்னும் குணம் ஸூர்யனிடத்தில் உண்மையாயிருக்கிறதா? இல்லையா? ப்ரகாசமென்பது பொய்யல்லவே? தவிர, இந்தப்ரகாசமானது தன்னைவிட வேறான பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிப்பதால், அதனாலேயே அத்தகைய வேறான வஸ்துக்களும் உண்மையிலிருப்பவைகள் என்றும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்படி ஸமுத்திரம், அலைகள்; நெருப்பு, பொறிகள்; முதலிய உபமானங்களின் அநுபபத்திகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லும் ச்ருதிவாக்யங்களையும் மற்றவைகளையும் நம்பூர்வர்கள் நிரவிசாரித்து அவைகளுக்குப் பொருத்தமுடைய அர்த்தங்களை நிர்த்தாரணம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். ஈச்வரனுக்கும் ஜீவப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பரஸ்பரம் அத்யந்தபேதம் இருப்பது ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் வேதாந்தமாகிய மூன்று ப்ரமாணங்களிலும் ஸித்திப்பதினாலும், அப்படியானாலும் ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், பரமகாருணிகனாய் ஸர்வகாரண பூதனாயிருக்கும் ச்ரியப்பதி புருஷோத்தமன் எனப்படும் ஸர்வேச்வரன் சேதனாசேதனங்களடங்கிய ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸ்ருஷ்டியிலும் லய காலத்திலும் எப்போதும் அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸகலத்தையும் நடத்துவதால் அவன் ஆத்மா, மற்றவை அவனுக்குச்சரீரம், என்னும்படியான ஸம்பந்தம் ச்ருதியினாலேயே ஏற்படுவதினால், கீழ்க்கூறிய உபமானங்களை இந்த ப்ரகாரமாக அர்த்தம் பண்ணும்போது அவைச் சாலப்பொருந்துமென்றும் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். 'தெய்வமென்றால் அன்பு (Love), ஆகையால் அன்புதான் ஆத்மாவின் உண்மையானஸ்வபாவம்' என்றும் ஸித்திக்கும். சாஸ்த்ரத்தின் பரமதாத்பர்யங்களில் நிஷ்க்ருஷ்டமான தெளிவு (clearness of conception) இல்லாவிட்டால், சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் மனிதனுடைய நடவடிக்கைகளில் ப்ரதிபலிக்கமாட்டாது (not capable of translation into action); அதில்லாமல் உலகவாழ்க்கைக் கவச்யமான தர்மாதர்ம விவேகமும் (moral conception). ஸாத்யமில்லை என்பதை எவரும் ஒப்புவார்கள்.

* * * * * *

தியாஸபி (Theosophy)ஸங்கத்தில் முக்யஸ்தாநம் வஹித்து வந்தவரிலொருவரான ஸ்ரீமான் வாடியா என்னும் பாரஸீகப்ரமுகர் ஸமீபத்தில் அச்சபையினின்றும் விலகிக்கொண்டு, அதன் காரணமாகப் பத்ரிகைகளுக்கு எழுதியிருக்கும் வ்யாஸத்தை நமது ஆப்தர்கள் வாசித்திருப்பார்கள். தியாஸபியின் ஸம்ஸ்காரத்தால் நம்மவர்களுக்குண்டாகும் விபரீதவாஸனைகளைப் பலமுறைகளில் தீபிகை கண்டித்திருக்கின்றது. ஸ்ரீமான் வாடியாவின் கடிதத்திலடங்கியவை ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரான ஆஸ்திகர்களுக்கு நூதனங்களாகக் காணப்படாவாயினும் அவை நாட்டின் போக்கு இருக்கும்படிகளைக்காட்ட அதிக உபகாரகங்களாக விருக்கின்றன. அவற்றிற்சிறிதுபாகங்களை ஸங்க்ரஹிப்போம். அவையாவன:—‘ தியாஸபிஸமாஜம் அமைந்திருக்கும் ப்ரகாரத்தில், பலர் சிலரைக் குருட்டுத்தனமாய்ப் பின்பற்றுவதும், போலிகளெல்லாம் உண்மையானவையென்று வழங்கப்படுவதும், மூடபக்தியும் அதனடியாக எதையும் எளிதாய் நம்பிவிடும் புத்தியும் வளர்வதையாதரிப்பதும், உத்க்ருஷ்டமும் பரிசுத்தமுமான ப்ரும்மஜ்ஞாந லக்ஷ்யத்தை மானஸிக விசாரங்களுக்கென்றும் (Pychism), அதர்மாசரணத்துக்கும் (immorality) உபயோகப்படுத்துவதும் ஸஹஜமாய்விட்டது.’

‘ மலைச்சாரலுக்கருகிலுள்ள பள்ளத்தாக்கில் வஸிக்கும் சிறுவர்கள் ஸூர்யன் ஒளியைக்காணுமலே அவ்வொளியினுல் உண்டாய் நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் நிழல்களையே உண்மையான பதார்த்தங்களென்று நினைத்து அவற்றைத்துடர்ந்து குறுக்குவழியிற்போய்மரத்தைப் பற்றி விடுவதாக எண்ணுவதைப்போல் நான் எனது அருங்காலத்தை உண்மையான வஸ்துவைப்பெறும் நினைவுடன் அத்தகைய அந்தகாரம் நிரம்பிய பள்ளத்தாக்கில் சோச்யமான இவ்விளையாட்டில் வீணுக்கி விட்டேன்.’

‘ தியாஸபிஸமாஜத்தில் நான் உழைத்தபோது போலிகளை நிஜமென்று ப்ரமித்தேன். நானும் நம்பினேன்; பிறரையும் நம்பச்செய்தேன். நான் அப்படிச்செய்தது பிசகு என்பதை இப்போதுணர்ந்தேன்......................இப்படிநான் ஸம்பந்தப்பட்டவர்களை யெல்லாம் இப்போது மன்னிப்புக்கேட்கிறேன். இது என்னுடைய தவறுதலேயன்றி மற்றவருக்கு இதில் ஸம்பந்தமில்லை. விபரீத பக்திவிச்வாஸங்களின் ப்ராசுர்யத்தாலும், பரிசீலநம் பண்ணுமல் பிறர் உக்திகளை ப்ரகடனம் செய்ததாலும், பொய்யானவஸ்துக்களை நம்பினதாலும், வெரும் புருஷபூஜையினுலும், நான் கலங்கயதுமல்லாமல் பிறரையும் அவ்வழிகளிலிழியச்செய்தேன். இக்கர்மபலத்தை நான் அனுபவித்தே தீரவேண்டுமாகையால், அதற்கு முன்பணமாக என் மனதார்ந்த இந்த க்ஷமாபணத்தைப் பண்ணுகிறேன்.’

‘ இந்த ஸமாஜத்தில் குருட்டுத்தனமாய் சிலரைத் தெய்வமாகப் பூஜிப்பதென்பது ஸஹஜமாய்விட்டது.........................உண்மையென்று தக்க

ப்ரமாணங்களால் நிரூபிக்கமுடியாத உபதேசங்கள் ஓர் பக்கத்தில் செய்யப்படுவதும், மற்றோர்புறத்தில் இவற்றைக் கரைபுரண்ட மூட விச்வாஸத்துடன் அநுவர்த்திப்பதும் காணப்படுகின்றன.............................இப்படிச்சொல்லியிருக்கிறது என்னவேண்டிய தொன்றையே அபேக்ஷிக்கிறார்கள்.’

‘ பூஜஸ்தானங்களென்றும், அதையொட்டிப் புரோஹிதர்களென்றும், நியோகப் பதவி வஹிப்பவர்களென்றும், பூஜாவிதிகளென்றும், சடங்குகளென்றும், அவற்றிற்கேற்பனவான வேஷங்களும் வாரவாணங்களும் எற்பட்டு அவையே தியாஸபியின் உண்மையென்று ப்ரோத்ஸாஹ நார்த்தமாக ப்ரகடனம் செய்யப்படுகின்றன.’

‘ லோகத்துக்கெல்லாம் ஒருவர் என்னும்படியான ஆசார்யரொருவர் சீக்கிரத்தில் அவதரிக்கப்போகிறாராம். இதை நம்புகிறவர்கள் தான் அச்சபையில் அந்தரங்கவிபாகத்தில் (E. S.) ஸ்தானம்பெற அர்ஹர்களாம். அப்படியே அவர்கள், போதிஸத்வர் என்றும், கிறிஸ்து வென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும் மஹானுடைய கட்டளைகளென்று உபக்ரமிக்கப்பட்ட சில வ்யாபாரங்களில், அந்வயித்து உழைக்க வேண்டுமாம்......................துணியுடுத்துவது முதல் எக்கார்யங்களையும் மஹாத்மாக்களுடையவும் தேவர்களுடையவும் உத்திரவு என்னப்பட்டவைகளின்படி தான் செய்யவேண்டுமாம். இதற்கெல்லாம் ப்ரத்யேகமாக மந்த்ரங்களும் சடங்குகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுத்தரவுகள் விவேக சூன்யங்களாயிருப்பதுடன் இவற்றின் வைபரீத்யத்துக்கு அளவுமில்லை. சொல்வதைக்கேள், சொன்னபடிசெய், சொல்வதைப் பின்பற்று, கீழ்ப்படி, என்னும் உபதேசமாகிற மூலிகையினுல் புத்தி கலங்கி உன்மத்தராவதே தியாஸபி என்று வழங்கப்படுகின்றது.’ — என்றவாறு.

* * * * * *

தம்மந்தரங்கத்தை இப்படி வெளிப்படையாக்கியதும் கூட ‘ மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை’ யென்கிற கணக்கில், உண்மையான தியாஸபி என்பதொன்றிருப்பதாயும், அதைத்தான் இந்த ஸமாஜத்துக்குக் காரணபூதையான ப்ளவாட்ஸ்கி அம்மை ஆதியில் ப்ரவர்த்திப்பித்ததாயும், அதில் தமக்குப் பூர்ணவிச்வாஸம் இன்னும் இருப்பதாயும், வாடியா அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். இவ்வளவு தூரம் தெளிந்தவருக்கு இத்தப்ராந்தியும் பகவத் க்ருபையினுல் சீக்கிரம் மாறிவிடுமென்று நம்புகிறோம். தியாஸபி ஸமாஜத்தில் இவர் ஒருப்ரதான உபதேசகராகக் கிளம்பிய ஆரம்பத்திலேயே இவரிடத்தில் ஆத்யந்திகமான குருபக்தி பண்ணி (குருவென்று மிகவணங்கி) நம்மவரிற்சிலர் வெகுச்ரத்தையுடன் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினதையும், தாம் அவரிடம் கற்றதைப் பிறர்க்குக் குதூஹலத்துடன் உபதேசித்ததையும், அதன் மூலமாக நம்பெரியோர்களையும் அவர்கள் முறைகளையும் லகுவாக

டிப்பேள்னதையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இவர்கள் 'அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா:' (குருடனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட குருடர்கள்) என்ற நிலைமையிலிருந்தனர் என்பதை ஸ்ரீமான் வாடியா அவர்களே அநுதாபத்துடன் வெளியிட்டிருப்பதை ஆஸ்திகர்கள் பாராட்டுவார்கள். இவருக்கு உட்கண் மீண்டும் வந்ததுபோல் அவர்களுக்கும் திரும்பவேண்டுமென்பது நமது ப்ரார்த்தனை.

* * * * * *

வைதிகமதத்தையும் அதன் கோட்பாடுகளையும் கட்டுப்பாடுகளென்று தூஷிக்கும் ஆதுநிகர் அந்யதேசத்தவர் ஸ்வலாப பூஜார்த்தமாக ப்ரகடனம் பண்ணும் விப்ரலம்பங்களை (புத்தியை மயக்கும் வாதங்களை) நிராக்ஷேபமாக ஒப்புக்கொண்டு வாலிழந்த நரியைப்போலத் தாம் பிடித்ததே ஸரியென்று பிறரையுமிழுக்கப் புதிய கட்டுப்பாடுகளிலகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே ? அதைவிட மூடத்தனமும் உண்டோ ? அனாதியாய் அவிச்சின்ன ஸம்ப்ரதாயமுறையில் நமக்கு வந்திருக்கும் நமது மதத்தை அதன் வாஸனையையே யறியாதவர்களிடமா கற்பது ? 'உபாவப்ராப்தஸம்ப்ரதாயௌ உபாவவிஜ்ஞாதகுணௌ | கதம் கோ ஹ்யேஷ ஸம்பந்த: குருஸிஷ்யத்வலக்ஷண: ||' (இருவரும் க்ரந்தங்களை யறியாதவர் ; இருவரும் மூடர்கள். இப்படியிருக்க ஒருவர் குருவென்றும் மற்றொருவர் சிஷ்யர் என்றும் ஏற்பட்டதே ! என்ன மோஹத்தின் மஹாத்ம்யம்) என்றார் கவி. இதன் உண்மை தற்போது எவ்வளவு ப்ரகாசமாய் ஸ்ரீமான் வாடியாவால் விளக்கப்பட்டு விட்டது !

* * * * * *

வைதிக மார்க்கத்தை விட்டகன்று போக்கற்றவர்களாயிருப்பவர்களைப் புதுமதங்கள் ஜாதிஸ்யமாதிகளை யழித்து ஸத்ய: ஸுகமென்னும்படியான முறைகளைக் காட்டித் தம் கூட்டங்களிற் சேர்த்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரங்களை ஸ்ரீதேசிகன் பரமத பங்கத்திலருளிச் செய்தபடி இவ்வருஷத்திய முந்திய ஸஞ்சிகை யொன்றில் எடுத்துரைத்தோம். அவை நிற்க இக்கலாபத்தில் நம் தேசத்தில் தியாஸபி பரவினதற்கு மற்றொரு ஸௌகர்யம் ஏற்பட்டது. லௌகிகத்தில் உயர்பதவி பெற்றவர் சிலர் இதன் வலையிலகப்பட்டுக்கொண்டு விடுவதால் 'மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா:' என்கிற நிணக்கில் கீழ்க்கடையிலும் பலர் சிக்கிக்கொள்வதற்கு இடமுண்டாய் விட்டது. இதை விவரிக்க வேண்டுவதில்லை.

ஸர்வ ஜாதியாரையும் ஸர்வ மதங்களையும் அவற்றிலுட்பிரிவுகளையும் ஒன்றுசேர்த்து விடுகிறோமென்று தியாஸபி பலரை மயக்குகின்றது. இதற்

காகச் சுத்த மண்டலதேவதைகளென்று சில அதீந்த்ரிய கோசரரான மஹாத்மாக்கள் ஸததம் உழைத்தவண்ணமாயிருக்கிறார்களாம் ! அவர்கள் தமது உபதேசங்களையும் ரூபங்களையும் தியாஸபி ஸமாஜத்தில் ப்ரமுகர்களான சிலர்க்குத்தான் தெரிவிப்பார்களாம் ! மற்றவர் இதை நிராக்ஷேபமாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமாம் ! அவர்கள் நமது புராதன சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் திருத்தியமைக்க விருக்கிறார்களென்னப்பட்டது ! ஏற்கனவே அவர்களுடைய பகவத்கீதை 26 - அத்யாயங்களுடன் வெளிவந்து, அதன் ப்ரபாவத்தை அன்பர்கள் நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள் ! நல்லவேளையாய் சுத்த மண்டலவாஸிகளால் திருத்தியமைக்கப்பட்ட ராமாயணாதிகள் இன்னும் வெளிப்புறப்படவில்லை. இதற்குள் அநேகர்களும் ஏமாராமல் ஸ்ரீமான் வாடியாவைப் போல் கண்விழித்துக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

ஒருவன் மஹாபுருஷனென்றால் அதை அவன் உக்திகளைக் கொண்டே தான் நிர்ணயிக்க வேண்டுமேயொழிய அவன் இன்னான் என்பதைக்கொண்டு மாத்திரம் நிர்வஹிக்கக்கூடாதென்று வாடியா அவர்கள் சொல்வதை நாமும் அங்கீகரிக்கிறோம். இத்தகைய ஸமாஜங்களிற்சேர்ந்து 'அம்மை சொல்லி விட்டாள் ; அதை ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது ; மாட்ஹரிஷியென்னும் அய்யரவர்களுக்கு ஸ்வப்நத்தில் சொன்னார், அது நிராக்ஷேபமாய் நடத்திவிட வேண்டு' மென்று குருட்டுத்தனமாய்ப் படித்தவர்கள் இசைந்தால், 'நமது சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது ; ஆசார்யர்களின் நியமனம்' என்பவைகளில் ஏன் தாராளமாய் ப்ரீதியுடன் அந்வயிக்கக்கூடாதென்பது நமக்குப்புலப்படவில்லை !

இப்படியே 'வரப்போகிற உலககுரு' என்பது முதலிய பல தியாஸபிக்கொள்கைகள், இளநெஞ்சரான ஜநங்களுடைய மனதைக் கவரக் கெட்டிக்காரரான சிலர் போதிக்கும் மாயங்களென்று ஆஸ்திகர்கள் ஆராய்ந்து தேரக்கடவர்கள்.

ஜநகநந்தினி.

இந்தப் புஸ்தகத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், கீழ்க்குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாசத்திற்கு முதி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

(1) திவான் பஹதூர் தி. த. ரங்காசார்யர், பீ. ஏ., பி. எல்., திருவள்ளூர் செங்கற்பட்டு ஜில்லா).

(2) கொ. ஸுதர்ஸநம் ஐயங்கார், தமிழ்ப்பண்டிதர், ஹநுமந்த ராயர்கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, மதிராஸ்.

(3) காரியதரிசி, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபை, பர்ணசாலை, வீராசாமி பிள்ளை தெருவு, எழும்பூர். மதிராஸ்.

இதன் விலை ரூ. 1. [தபாற்கூலி வேறு.]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

பகவந்நாம வைபவ நிரூபணம்.

அவசேநாபி யந்நாம கீர்த்திதம் ஸர்வபாதகாத் ।
புமாம்ஸம் மோசயேத்ஸத்ய: தமீடே பாவநம் ஹரிம் ॥ *

காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிதர்க ளெல்லாரும் அறிந்துய்யுமாறு ப்ரவர்த்திப்பித்த சாஸ்த்ரங்க ளெல்லாவற்றிலும் முமுக்ஷுக்களான அவ்வோ அதிகாரானுகுணமாகக் கர்மம், ஜ்ஞாநம், பக்தி, ப்ரபத்தி, என்னு மிவைகளை மோக்ஷஸாதநங்களாகப்பரக்க நிரூபித்திருந்ததே யாகிலும் இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீபீஷ்மயுதிஷ்டிர ஸம்வாதரூபமான ஆநுசாஸநிகத்தில் மோக்ஷதர்மங்களைப் பரக்கவருளிச்செய்த பீஷ்மரைக் குறித்து, 'கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:' (தேவரீரருளிச்செய்த மோக்ஷோபயோகிகளான தர்மங்கள் எல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமானதாக தேவரீரறுதியிட்ட அர்த்தம் யாதோ என்று யுதிஷ்டிரர் வினவ, ஸ்ரீபீஷ்மர் 'ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோऽதிகதமோ மத: । யத்பக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம் ஸ்தவைரர்ச்சேந்நர: ஸதா ॥' என்று தொடங்கி 'பவித்ராணாம் பவித்ரம் ய:' என்னு மளவாக எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த ச்ரேயஸ்ஸாதநம் பகவந்நாமோச்சாரணமே யாகும் என்றருளிச் செய்தார். 'நர:', 'ஸதா' என்னும் பதங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தால் மற்றைய உபாயங்களுக்கிருப்பதுபோல வர்ணநியமம், அதிகாரிநியமம், காலநியமம், ஆஸநநியமம், பந்நியமம் முதலான நிர்பந்தமின்றிக்கே ஸ்த்ரீகளோடு, சூத்ரர்களோடு பதிதர்களோடு பரிசுத்தாத்மர்களோடு ஸ்வஸ்தர்களோடு அஸ்வஸ்தர்களோடு வாசியற எல்லோராலும் எல்லாக் காலத்திலும் அநுஸந்தேயமாகையாகிற இத்திவ்ய வைலக்ஷண்யத்தை வெளியிடுகிறார்.

---

* யாதொருவனுடைய திருநாமமானது, அவசமாகவே யாயினும் கீர்த்தனம் பண்ணப்பட்டபோது, புருஷனை ஸகல பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கின்றதோ, அத்தகைய பரிசுத்தியைக் கொடுக்கும் ஹரியை ஸ்துதிக்கிறேன்.

ச்ருதியும், 'ப்ராப்தா வை ஸஸ்ய கீர்த்தயோ ஜநாஸ:' (அஸ்ய - ப்ரத்யக்ஷ சப்த வாச்யனான இந்த ஸ்ரிய:பதியினுடைய, கீர்த்தயோ ஜநாஸ: - நாமகீர்த்தனம் பண்ணும் ஜனங்கள், ப்ராப்தாவாஸ: - புனராவ்ருத்தியில்லாத சாச்வத ஸ்தானாபன்ன ராவார்கள், என்றது. ருஷிகளும் 'யஸ்மிந் ந்யஸ்தமதிர் ந யாதி நரகம் ஸ்வர்கோऽபி யச்சிந்தநே விக்நோ யத்ர நிவேசிதாத்மமநஸாம் ப்ராஹ்மோऽபி லோகோऽல்பக: । முக்திம் சேதஸி ய: ஸ்திதோऽமலதியாம் பும்ஸாம் ததாத்யவ்யய: கிம் சித்ரம் யதகம் ப்ரயாதி விலயம் தத்ராச்யுதே கீர்த்திதே ॥' (எந்த பகவானிடத்தில் ச்ரவண மநநரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யடைந்தவர்களும் நரகை யடையமாட்டார்களோ; எவனுடைய குணங்களில் தாரணையுள்ளவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கமும் விக்னமாகத் தோன்றுமோ; எவனிடத்தில் தைலதாரைபோல, அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதிரூபமான த்யாநத்தையடைந்தவர்களுக்கு ப்ருஹ்மலோகமும் அல்பமாகத் தோன்றுமோ; ஸ்வவிச்லேஷத்தை ஸஹியாமையாகிற பரமபக்தி ரூபமான ஸமாதியை யடைந்தவர்களுக்கு எந்தப் பரமபுருஷன் புனராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளுவனோ; அப்படிப்பட்ட அச்யுதனுடைய திருநாமங்களை ஸதா உச்சரிப்பவர்களுக்கு ச்ரவணம் முதல் முக்தியீறாக உள்ள பலங்களை லபிக்க வொட்டாமல் பண்ணும் பாபங்க ளெல்லாம் நாசமடையு மென்பதில் என்ன ஆச்சர்யம்) என்றும், 'நாம்நோऽஸ்ய யாவதீ சக்தி: பாபநிர்ஹரணே ஹரே: । ச்வபசோऽபி நர: கர்த்தும் க்ஷமஸ்தாவந்ந கில்பிஷம் ॥' (பாபங்களைப் போக்கடிப்பதில் பகவந்நாமங்களுக்கு எவ்வளவு திவ்யசக்தியுள்ளதோ அதற்குத் தகுந்தபடி பாபங்களைப்பண்ண கொலைத்தொழில் புரியும் மனிதனும் சக்தனாகமாட்டான்) என்றும், 'ஹரேர் நாமைவ நாமைவ நாமைவ மம ஜீவநம் । கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ கதிரந்யதா ॥' (பகவானுடைய நாமம் ஒன்றே மோக்ஷஹேது கலியுகத்தில் இதைத்தவிர வேறான உபாயம் ஒன்றுமேயில்லை என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன்) என்றும், 'கலேர்தோஷநிதே ராஜந் அஸ்தி ஹ்யேகோ மஹாந் குண: । கீர்த்தநாதேவ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தஸங்க: பரம் வ்ரஜேத் ॥' (தோஷங்களுக்கெல்லா மிருப்பிடமான கலியுகத்திற்கும் ஓர் அருங்குணமுள்ளது. வாஸுதேவனுடைய நாமகீர்த்தன மொன்றாலேயே பாபபந்தத்தைத் தவிர்த்துப் பரமபதத்தை யடைவன் என்பதுவே) என்றும், 'க்ருதே யத்த்யாயதோ விஷ்ணும் த்ரேதாயாம் யஜதோ மகை: । த்வாபரே பரிசர்யாயாம் கலௌ தத்தரிகீர்த்தநாத் ॥' (தபஸ்ஸு, யாகம், சுச்ரூஷை என்னு மிவைகளால் மற்றைய யுகங்களி லடையும் பேறை கலியில் நாமங்களை யுச்சரிப்பதாலேயே யடையலாம்) என்றும், 'நாராயணேதி

ஶவோவாஷி வா ஹ்யஷி வஶவதிஃநீ । கயாவி நாமெக வொமெ வதந்தி கிக்ஷ்ஹ்ருதம் ॥') 'ஸஹஸ்ராக்ஷஶீர்ஷா' மந்திரத்தை ஒருவன் இடையில் மூச்சுவிடாது ஓதினல் சுவர்க்கத்தை வஹிக்கலா மென்ருல் அப்படி யதைச் சொல்லுவதைவிட நரகில் வாஸமே யமையும் என்பன சில உண்டே? அவை போலவன்றிக்கே நாராயணவென்று ஸுலபமாக உச்சரிக்கக்கூடிய அழகிய சொல்லிருக்க, ஐமவந்நாமங்களைச் சொல்லவேணு மென்று அப்போதைக்கடன் வாங்கவேண்டாதபடி வாக்கும் தன்வஶத்திலேயேயிருக்க, மனிதர்கள் கோரமான நரகங்களில் விழுகிருர்க ளென்பதைவிட யாது பரமாச்சர்யம்) என்றும், இதினுடைய மாஹாத்ம்யாதிசயத்தைப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாகக் கொண்டாடினர்கள். ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு நம்மாழ்வாரும் "பாம்பணையான் சீர்கலந்த - சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையி னுழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவரிப்போது' (துரிதங்களாலுண்டான துக்கங்களை நிவர்த்திக்கும் ஸதுபாயம் 'சீர்கலந்தசொல்'. 'தேன் கலந்தபால்' என்னுமாப்போலே ஸ்வயம் போக்யமாக திருநாமமேயாகும். ஆகையால் அதை நினையாதவர்களுக்கு வேறு கதியில்லை) என்றும், பூதத்தாழ்வாரும் 'நீளரவைச்சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்பற்றிக் கடத்தும் படை' (அநாதிகாலார்ஜிதமான பாபத்திற்குப் பலமான நரகங்களைக் கடப்பதற்கு ஸாதநம் பகவானுடைய திருநாம மொன்றேயாகும்) என்றும், இதன்பெருமையை விளக்கியருளினர்கள். இவ்விடத்தில் மந்த்ரம் என்னுமல், 'சொல்' என்றும் 'பெயர்' என்றும், அருளிச்செய்வானேன்னென்னில்? மந்த்ரம் என்ருல் அதிகாரிநியமமும் காலநியமும் வரும். எங்ஙனே யென்னில்:— மந்த்ரம் வைதிக மென்றும் தாந்த்ரிக மென்று மிருவகைப்படும். அதில் வைதிக மந்த்ரத்தில் ஸ்த்ரீ சூத்திரர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. மேலும், சுத்தனுய் ப்ராங்முகனுய் ஆஸீநனுய் ப்ராப்த காலங்களில் ஜபிக்கவேணு மென்றும் வரும். அந்த நிர்ப்பந்த மெல்லா மில்லை யிதற்கு என்று தோன்றுவதற்காக பெயரென்கிறது. ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடிகள் "காவலிற்புலனைவைத்து ....மூவுலகுண்டு மிழ்ந்த முதல்வ! நின்னுமம் கற்ற ஆவலிப்புடைமை கண்டா யரங்கமா நகருளானே' (இந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே மண்டியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீர் திருநாமத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐச்வர்யச் செருக்கினல் பாபராசிகளைத் தாண்டினவளவேயன்றிக்கே யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டு ஜயகோஷமிடா நின்றேம்(என்று திருநாமத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் யமவச்யதை தவிர்ந்தவளவேயன்றி தமக்கு யமாதிகளும் பவ்யர்களானர்க ளென்று துடங்கி, நடுவிலும் 'ஆயர்தங் கொழுந்தே யென்னு மிச்சுவை தவிரயான் போயிந்திர லோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்' என்றும், 'மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்'' என்றும் திருநாமோச்சாரணத்திற் குண்டான பரமபோக்யத்வத்தையும் பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பரமபுருஷார்த்த ப்ராபகத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, முடிவிலும் 'ஆனைக்கன்றருளை யீந்த கண்ணு'' என்று இதினுடைய ஆபந்நிவர்த்தகத்வத்தையு மருளிச்செய்தார். திருமங்கையாழ்வார் 'வாடினேன்வாடி' என்று துடங்கி பத்துப்பாட்டிலும் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளில் தாழநின்ற தம்மையும், 'செல்கதிக்கமைந்தே' னென்னலாம்படி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளிய திருநாமத்தி னேற்றத்தைப் பரக்கவருளிச்செய்து, 'குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும் அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம் நிலந்தரம்செய்யும் நீள்விசும்பருளும்.........நலந்தருஞ்சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன் நாராயணு வென்னு நாமம்' என்றும் ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல பலஸாதநரூபமான இதினுடைய வைபவாதிசயத்தை வெளியிட்டருளினர்.

ஆசார்யர்களில், 'வாச்யப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.' அவன் தூரஸ்தனானலும் இதுகிட்டி நின்றுதவும். த்ரௌபதிக்காபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே' (ஈச்வரனுக்குள்ள மாஹாத்மியத்தைக் காட்டிலும் அவன் திருநாமத்திற்கே மாஹாத்ம்யம் அதிகமாயிருக்கும். அபந்தையான த்ரௌபதிக்கு பகவான் தூரத்திலிருக்கச் செய்தேயும் திருநாமமே தன்னை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் அவளுக்கபிமதமான மானத்திற்கு ஹாநிவாராமல் தடுத்து வஸ்திரத்தை வர்த்திப்பித்துக் கொடுத்தது) என்று ஸ்ரீலோகாசார்யரும், 'ஈரோடயித! ஈமல ஸ்ரீமரீண! க்ருஷ்ண! விஷ்ணோ! ஹரெ! த்ரிவிக்ரம! ஜநார்த்தந! த்ரிபுரு! நாத! நாராயண! இதீவ ஶமநாதி யஃ வ்ஶ நிதாநயோ நிதக நதஸ்ய பவேஶ்ரிதா நாகவாத ஷிதிஃ கதஃ? ॥' (திருநாமங்களை க்ரம நியதியின்றிக்கே வாயில்வந்தபடி உச்சரிக்கவே யமவச்யதை நரகபதநம் முதலானவைகளைத் தவிர்த்தருளும்) என்று ஸ்ரீதேசிகனும், இதினுடைய வைபவாதிக்யத்தை வெளியிட்டருளினர்கள்.

இந்த பகவந்நாமங்கள்தான் த்ருஷ்டபல ஸாதநமாக த்ரௌபதி பக்கலிலும், அத்ருஷ்டபல ஸாதநமாக அஜாமிளன் பக்கலிலும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபல ஸாதநமாக ஸ்ரீ கஜேந்திரன் பக்கலிலும் காணப்படுகின்றன. எங்ஙனே யென்னில்:—த்ரௌபதியானவள் மஹா ஸதஸ்ஸில் துச்சாஸநனுல் கொண்டுவரப்பட்டு மாநஹாநி யுண்டாகும்படி வஸ்திரத்தைப்பற்றி இழுக்கப்படா நின்றவளவில் முன்பு, 'ஶங்க சக்ர கதா பாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத' என்று கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே லஜ்ஜையை விட்டு இரு

கையையு முயரவெடுத்து '𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌾𑌣𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 । 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌰𑌕𑍍𑌷 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥' என்று கண்ணனிடத்தில் பக்தி யுக்தையாகையால் அதிகாபத்துக் காலத்திலே தன்னை யுபேக்ஷித்தானைக்கொண்டு அவன் மீது குற்றத்தை யேறிட்டு ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு நீபண்ணின உத்யோகங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாயிற்றென்று ஏசிக் கூவுகிருள். '𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌾𑌣𑍇' - என் கையில் அழகுக்கிட்டிருக்கும் வளைகளைப் போலேயோ உன்கையில் திவ்யாயுத தாரணம்? ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தம் தரித்ததாயிருக்க அது செய்யாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜனமாயிற்றென்கிருள். '𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯' - ஸ்ரீத்வாரகையில் எழுந்தருளிற்றும் ஆபந்நாளுடைய ஆர்த்தி பரிஹரிக்கவன்ருே? அதுவும் அகிஞ்சித்கரமாயிற்றே என்கிருள். '𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤' - ஆச்ரிதர்களை ஆபத்தில் கைநழுவவிடும் இதரதேவதைகளையோ நான் பரவினது. '𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦' ஜ்ஞானஹீனர்களையே ஆதரிக்கும் நிர்ப்பந்தமின்றியே ஜ்ஞானஹீனர்களுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதங்களான பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகத்தை தோற்ற கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பெற்றவனையன்ருே நான் ஆச்ரயித்தது? என்றிம்மாதிரி சில திருநாமங்களை யுச்சரித்த மாத்திரத்தில் '[illegible] 𑌤𑌦𑌾 । 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑍀𑌦𑌨𑍇𑌕𑌶𑌃 ॥ 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌤𑌶𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥' - துஶ்ஶாஸனனும்கையோய்ந்து அலுத்துப்போகும்படிக்கும் பரமத்வேஷிகளான அரசர்களும் கண்டதிசயிக்கும்படிக்கும் நாநாவர்ணங்களுள்ளதுகளாயும் அனேகங்களாயுமுள்ள புடவைகளை ராசிராசியாக வ்ருத்தி செய்துகொடுத்தபடியால் திருநாமம் த்ரௌபதை பக்கலிலே த்ருஷ்டபலஸாதநமாயிற்று.

அஜாமிளோபாக்யாந உபோத்காதத்தில் நரகபதநகாரணீபூத பாப ராசிகளுக்குத் தகுந்த பரிஹாரம் மனு முதலானவர்களால் விதிக்கப்பட்ட ப்ராயச்சித்த கரணமேயாகுமென்று சொல்லக்கேட்ட ராஜா பரீக்ஷித்து '𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌽𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌥𑍋𑌽𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌶𑍌𑌚𑌵𑌤𑍍 ॥' (ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டவன் அந்த ஸமயம் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டானேயாகிலும் விஷயபரவசனாய் மீளவும் பாபங்களின் ப்ரவ்ருத்தனாகிருன் ஆகையால் செய்யப்பட்ட ப்ராயச்சித்தமானது கஜஸ்நானம்போல வ்யர்த்தமே யாகாநின்றதே என்று ப்ரச்னம் பண்ண; ஸ்ரீசுகமகரிஷி அதற்கு உத்தரமருளும்போது '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 । 𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌮𑌿𑌵𑌾𑌪𑌗𑌾𑌃 ॥'

(வாரீர்! அரசனே, ஸ்வபாவத்தாலே பரிசுத்தமான கங்காநதிதீர்த்தமும் கள்குடத்தை எப்படி சுத்தி செய்ய க்ஷமமாகிறதில்லையோ அப்படியே பகவத் விமுகர்களாலே பண்ணப்படாநின்ற ப்ராயச்சித்தமும் ப்ரயோஜனமற்றதாகிறது. '𑌸𑌕𑍃𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌰𑌾𑌗𑌿 𑌯𑍈𑌰𑌿𑌹 । 𑌨 𑌤𑍇 𑌯𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌶𑌭𑍃𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥' (எந்த மனிதர்களால் பகவானுடைய குணங்களில் ஆஸக்தியுள்ள தன்னுடைய மனஸானது எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஒருதடவை வைக்கப்பட்டதோ, அவர்கள் செய்யப்பட்ட ஸகல துரித ப்ராயச்சித்தர்களாய் ஸ்வப்னத்தில்கூட யமனையும், கையும் பாசமுமான அவன் படர்களையும் பார்க்கமாட்டார்கள்), '𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌯𑌮𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌮𑍇 ॥ 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌕𑍁𑌬𑍍𑌜𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑌾𑌸𑍀𑌪𑌤𑌿𑌰𑌜𑌾𑌮𑌿𑌲𑌃 । 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌃 ॥' (அவசமாக அந்யாபதேசத்தாலுண்டான நாமோச்சாரணமும் பாபநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி யமவச்யதையைத் தவிர்ப்பித்து பகவத் பக்தியிலே கொண்டுபோய் மூட்டி மோக்ஷத்தோடு தலைக்கட்டி வைக்குமென்னு மிவ்வர்த்தத்தில் விஷ்ணு தூதர்களுக்கும் யமதூதர்களுக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமான ஓரிதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன். அரசனே! கேட்கக்கடவீர். கன்யாகுப்ஜமென்னும் நகரத்தில் தாஸியின் ஸம்போகத்தால் தூஷிக்கப்பட்டவனாய் ஸதாசாரமென்பதே இல்லாதவனாய் அஜாமிளன் என்னும் பேருடையனான பிராமணன் ஒருவனிருந்தான்; என்று துடங்கி அவனுடய வேதவைதிக பஹிர்பூதங்களான துராசாரங்களை வர்ணித்து, இப்படி எண்பது வயதையும் விஞ்சின அந்த அஜாமிளன் அந்த தாஸியினிடத்தில் பத்துப்பிள்ளைகளைப்பெற்று. அவர்களில் கடைசியாய் நாராயணன் என்று பேருடையதாய் இளம் வயதுள்ள பிள்ளையிடத்தில் அதிக வாஞ்சையுள்ளவனாய் பக்ஷ்ய பேயாதிகளால் குழந்தையை லாலநம் பண்ணிக்கொண்டே காலங்கடத்தி ம்ருத்யுகாலமானது அணித்தானவாறே '𑌸 𑌪𑌾𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑌤𑌿𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍' என்று தன்னைக்கொண்டு போகைக்கு வந்தவர்களான பாசஹஸ்தர்களாய் அதிபயங்கர தரிசனத்தை யுள்ளவர்களான மூன்று புருஷர்களைக்கண்டு கலங்கின இந்த்ரியங்களையுடையனாய் தூரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பிள்ளையை 'நாராயண' வென்று நீண்டகுரலுடன் உரக்கக்கூவினன். '𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌤𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌷𑌦𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑌾𑌪𑌤𑌨𑍍 ॥' (மரணத் தறுவாயிலிருந்தவனுடைய முகத்திலிருந்து ஹரிநாமோச்சாரணத்தைக் கேட்டு பகவானுடைய பார்ஷதர்கள் வந்தார்கள்.)

(இன்னும்வரும்.)

வேளுக்குடி. சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸங்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திகள்.

(முன் தொடர்ச்சி)

அஸூயையையொழித்தல்.

ப்ரக்ருதத்தில், ப்ராம்மணர்கள், அதிலும் விசேஷித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தெளியவேண்டிய அம்சம் ஒன்றுண்டு. அதைத்தான் பரமகாருணிகரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் 'க்ருதாந்யோந்ய வைரஜநநீ விஜயதாமஸூயா' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது, ஒருவர்க்கொருவர் இறத்தில் வைரத்தை உண்டாக்கும் அஸூயையானது நம்மவரை விட்டகலட்டும் என்று. அவர் எழுந்தருளி யிருந்தகாலத்தில் ப்ரசாரத்திலிருந்தவை மாத்திரமன்றியே இன்றிறுதியாக உலகின்கண் தழைத்திருக்கும் மதங்கள் எல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கும்போது, நமது வேதாந்த மதமானது அடிமுதல் முடிவரையில் ஒருவிதமான குறைவுமற்றது. 'ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்' என்னும் பெயரைப்பெற்றிருக்கிறது. அதிலும் 'ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர' ஸித்தாந்தமே ப்ரமாணங்களைப் பூர்ணமாயநுஸரித்ததென்பதும் பொதுவாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். மேலும் வைதிகர்களான ப்ராம்மணர்களுக்குள் அதீந்த்ரியமான தத்வவிசாரத்தில் இன்றியமையாத பேதங்களுண்டாயிருப்பினும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளினல் விதிக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களும் ஆசாரங்களும் ஆஸேதுஹிமாசலம் (from Cape Comorin to the Himalayas) ஏகரூபமாய் நாளதுவரையில் நடத்தப்பட்டு வருவதைக் கணிசித்தால், ப்ராம்மணர் தற்போது பரஸ்பரம் காட்டிக்கொள்ளும் ஸ்நேஹபாவத்தின் சோச்யமான நிலைமை ஸஹ்ருதயரான எவர் மனதைத்தான் புண்படுத்தாது? நம்மதத்திலும், நம்மை இதுவரையிலும் உருவழியாமல் காப்பாற்றிவந்த ஆசார அநுஷ்டானங்களிலும் உண்மையான ப்ரீதியும் க்ருதஜ்ஞதையும் நமக்குண்டானல், பலவித அவமானங்களுக்குட்படுத்திவரும் தற்கால ப்ராம்மணரின் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ளும் வழிகள் நமது கையிலகப்படமாட்டாதா? சென்னை மாகாணத்திற் சிறிதுகாலமாய் ப்ராம்மணர்க்கு விரோதமாய் நடந்துவரும் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு மனம் வருந்தாதவரில்லை. அது இப்போது ப்ராம்மணருக்குச் சம்பத்து என்னும்படியான வித்யையையும் அபஹரிக்கும் பர்யந்தமாய்விட்டது. 'வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து' என்றபடி ப்ராம்மணோத்தமராலேயே நிர்வஹிக்கப்படவேண்டிய தேவாலய பூஜாதிகளை மற்றவர் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறார்கள். 'ஹிந்து மதம்' என்று அர்த்தமில்லாத ஒரு

பொதுப்பெயரைவைத்து அம்மதத்தின் சாஸ்த்ரவிதிகளுக்கே நேர்விரோதமாய்ப் பஞ்சமாதிகளைக் கோயில்களுக்குள் ப்ரவேசிப்பிக்க ப்ரயத்நங்கள் நிகழ்கின்றன! பஞ்சமர்கள் இதைக்கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ப்ராம்மண த்வேஷிகள் தான் இதில் உத்யுக்தராயிருக்கின்றார்கள். இவ்விஷயத்தைப் பற்றிய சாஸ்த்ரவிசாரம் செய்யப் பொறுமையுள்ளவர்களைக் காண்பதரிதாய்விட்டது. கோயில்களெல்லாம் வரிசெலுத்துவோரின் பொதுப்பணத்தினல் கட்டப்பட்டவையென்றும் அவற்றில் ப்ரவேசிக்க யாருக்கும் பாத்தியம் உண்டென்றும் விபரீதச்சட்டம் பேசுகின்றார்கள். இந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு கவர்னர் மாளிகையிலாவது, அரசாங்கத்தின் கார்யாலயங்களிலாவது எவரும் யதேச்சையாய்ப்புகிற முடியுமா? ஜநங்களின் ப்ரதிநிதிகளடங்கிய சட்டசபை கூடும் மண்டபத்திலும், அவரவர்களுக்கென்று ஏற்பட்ட விடங்களில் தானே அவரவர் அமரலாம்! அங்கும் புகிரக்கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டவரில்லையோ! இதை இங்கு விட்டு ப்ரக்ருதத்தைத் தொடர்வோம்.

ப்ராம்மணர்க்குள் பிளவு ஏன்?

ப்ராம்மணர்கள் ஸ்வதர்ம நிரதர்களாய், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் 'நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா' (அநேகம் தடவை தலையால் வணங்குகின்றேன்) என்று ஆதரித்த ப்ரகாரத்தில் வித்யையினல் விநீதர்களாய் ஆத்மலாபத்தில் ரமித்து ஐஹிகத்தில் தர்மமான மார்க்கத்தில் கிடைத்ததைக்கொண்டு த்ருப்தர்களாய் பகவத் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களையே ஸுகதுக்கங்களாய் அநுபவித்துத் தானென்பதையும் தனதென்பதையும் மறந்து ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்துக்களாய் சாந்தர்களாய் பரஸ்பர ஹிதைஷிகளாய்ப் போருவார்களேயாகில் அவர்களுக்கென்னகுறைவுண்டாகும்? தம் நிஷ்டையையும் ஸ்வரூபத்தையும் பரித்யஜித்து எச்சிலிலைக்கு நாய்கள் கடித்துக்கொண்டு குலைப்பதுபோல் அற்ப ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் பிறரை நினையாமல் தம் தம் ஸ்வயநலத்தையே தேடப் புறப்பட்டதினலல்லவோ ப்ராம்மணர்க்குள் ஒற்றுமைக்குறைவும், அவர்க்குப் பிறரால் பரிபவமும் உண்டாயிருக்கின்றது. 'ஸ்ரூதஸ்ஸதாம் விஹிதநித்ய கர்மாநுஷ்டாந'த்தையே தினந்தோறும் ஸங்கல்பித்துக்கொள்ளும் ப்ராம்மணர்க்குள் முதலில் வைஷ்ணவரென்றும் ஸ்மார்த்தரென்றும் ஏன் பிளவு ஏற்பட்டது? இது எக்காலத்திலுண்டாகியது? இதற்கு க்ரந்த பராமர்சத்தால் ஒரு ஸமாதானமும் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் பர்யந்தமாகப் பூர்வாசார்யர்கள் ஒருவரும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவில்லை. தத்வ நிருபணத்தைப்பற்றி க்ரந்த பரம்பரைகள் பலவுண்டாயிருப்பினும் ஜாத்யாசாராதிகளில் வேற்றுமைகளைக் குறிப்பாகக் காட்டக்கூடிய க்ரந்தமொன்றையும் காணேம். சைவத்தைப் பலமாக ஆதரித்த ஸ்ரீஅப்பய்யதீக்ஷிதருடைய ஸம்ஸாரம் தாதாசார்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீதேசிகனும் ஸ்ரீமத் ஸச்சரித்ர ரக்ஷையில் ஸுதர்சந

பஞ்சஜந்ய தாரணவிதியை உபந்யஸித்தவிடத்தில் இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களை நிரூபித்து விட்டு, '[illegible]' மென்கிற ப்ரமாணத்தைப் பரிசீலிக்கும்போது, சில சிஷ்டர்கள் சங்க சக்ரதாரணத்தை ஒப்பவில்லையென்றும், அப்படி ஒப்பாதவர்களுடைய அனுஷ்டானமும் ப்ரமாணமென்றும் சொல்லும் பூர்வபக்ஷிக்குச் சமாதானம் சொல்லுகையில், இவர்கள் சிஷ்டர்களேயாகிலும் இதில் சாஸ்த்ர விரோதமான இவர்களுடைய அநுஷ்டானம் அங்கீகரிக்கத்தகாததென்று காட்டி, மற்ற விஷயங்களில் சங்கசக்ரதாரணத்தை அங்கீகரிக்கும் சிஷ்டர்களும் துல்யரானபடியால் அவர்களுடைய அநுஷ்டானமே உபாதேயமென '[illegible]' என்றருளிச்செய்தார். மேலும் முதற்கூறிய சிஷ்டர்கள் சங்கசக்ரதாரணம் செய்யாதவர்களுடன் பெண்கொடுத்துப் பெண்வாங்கிச்செய்யும் ஸம்பந்தம் இந்த ப்ரசங்கத்துக்கு ஆகரவான ஸமாதானமாகாதோவென்னில்:— அவர்களிற்சிலர் சங்கசக்ர தாரணம் செய்வர்களுடன் ஸம்பந்தம் செய்கிறதில் சிஷ்டதைக்குக்குறைவில்லை. இவர்களை '[illegible]' என்று சொல்லி, மேலும், இப்படி இவர்களுடன் ஸம்பந்தாதிகளை விட்டுவிடுவது கேவலம் ஆக்ரஹத்தினால் ([illegible] விசேஷ:) என்றாரிறே! இதனால் ஸ்ரீதேசிகன் காலம் அளவில் ப்ராம்மணர்கள் அநுஷ்டானம் ஸம்பந்தாதிகளில் பிளவு படாமலிருந்து வந்தவர்களென்றும், பகவச்சின்னங்களாகிய சங்கசக்ரங்களை ப்ராம்மணர் ஸாமாந்யமாய் தரித்துவந்திருக்கின்றார்கள் என்றும், அப்போது தான் சிலகாலமாய் வைதிகர்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதங்களும் அதையொட்டிப் பிளவுகளும் ஏற்பட ஆரம்பித்தனவென்றும் ஏன் ஊஹிக்கக்கூடாது? ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வர்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எழுதவில்லையென்பதைக்கவனித்தால், அவர் காலத்தில் இச்சர்ச்சைகள் கிளம்பவில்லையென்றேற்படும். அத்வைதியான யாதவப்ரகாசரிடம் உடையவர் சுச்ருஷை செய்து சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணினார் என்பது ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்த '[illegible]' த்தில் 'ஸாத்வதர்கள்', 'பாகவதர்கள்' என்றழைக்கப்படும் 'வைகாநஸ' சாஸ்திகளும் ப்ராம்மணர் தான் என்பதை நிரூபிக்குமிடத்தில் ப்ராம்மண லக்ஷணத்தைப்பரக்க விசாரித்திருக்கின்றார். அங்கு '[illegible]' என்று நிகமித்திருப்பதைப் பார்த்தால், ஜாதியில் ப்ராம்மணரென்பவருக்குள் அவரவர் அத்யயனம் செய்யும் சாகை, கோத்ரம், அவரவர்களுக்குப் பரம்பரையாய் வகுக்கப்பட்ட க்ருஹ்ய ஸூத்ராதிகளின்படி கர்மானுஷ்டானங்களில் அதிகாரம், இவற்றில் மாத்திரம் தான் பேதங்களிருந்திருக்கின்றனவென்று ஏற்படுகின்றது. பகவத் ஸந்நிதிகளில் ஆராதனம் செய்பவர்களை ப்ராம்மணரல்லரென்று சிலர் சொன்னதைப்பொறுமல் அவர்களுடைய ப்ராம்மண்யத்தை நிலைநிறுத்த க்ரந்தம் எழுதினதை யோசித்தால் ஸ்ரீஆளவந்தார் காலத்திலாவது அவர் திருவுள்ளத்திலாவது இப்போது ப்ராம்மணர்க்குள் காணப்படும் விபரீதபேதங்கள் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. இதைப்பற்றிய ப்ராமாணிக விமர்சங்கள் வெளிவருமாகில், அவற்றை அஞ்சலியுடன் க்ரஹிக்கத்தட்டில்லை.

ஒரு விஷயம் மாத்திரம் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீஆளவந்தாருக்கும் முன், முதல் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் '[illegible]' என்று வேதபாஷ்யங்களிற் சேர்க்கப்பட்ட சைவமதத்தின் ப்ரசாரம் தீவ்ரமாகவே வெகுகாலமாய் வந்திருக்கின்றது. நமது ஆசார்யர்களுடைய சரித்ரங்களில் சைவருக்கும் வைஷ்ணவருக்கும் உண்டாயிருந்த பல சண்டைகள் காணப்படுகின்றன. வேதாந்தியான ப்ராம்மணனுக்குப் பாசுபத மதமும், ருத்ரன், பரதேவதையென்பதும், உபாதேயங்களல்லவாகிலும், அத்வைதமதஸ்தர்களுக்குப் புருஷரூபமான ஈச்வரன் (personal God) வ்யாவஹாரிகனும் முடிவில் மாயையினால் கற்பனை செய்யப்பட்டவனாகையினால், அவன் ரக்ஷகனான விஷ்ணுவானாலும் ஸம்ஹாரகனான சிவனானாலும் ஒரு ப்ரத்யவாயமுமில்லை. இது 108 - உபநிஷத்துக்களில் ஒன்றாகிய ப்ராஹ்மணோபநிஷத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் 1-வது ப்ராம்மணம், 4-வது கண்டத்தில் '[illegible] ॥' இங்கு 'சைவ' என்றது வைஷ்ணவர்களை; 'சைவ' என்றது சைவர்களை; 'ஸௌர' என்றது ஸௌரவித்யோபாஸகர்களை; என்று

உபநிஷத்ஸு ஹ்யோமி என்ற அத்வைத பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யானம் பண்ணினார். இந்த உபநிஷத்து ப்ரும்ம ஸூத்திரங்களில் எடுக்கப்படவில்லையாகிலும் அஷ்டாங்க யோகத்தை விளக்க உபயுக்தமாய் அத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு யோகாப்யாஸம் பண்ணுகிறவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் இருப்பதாக த்யானிக்க வேண்டிய ப்ரும்மரூபம் இங்கு சொல்லப்பட்டது. இதன[illegible] தம்:—'ஹ்ருதயத்துக்குள் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்படவேண்டியது க[illegible]யிரம் கொண்டாற்போல ஜ்வலிக்கும் ஜோதி; ஸர்வாங்க ஸுந்தரனுரூப[illegible]டன் புத்தி குகையிலிருக்கும் பரமபுருஷனை த்யானிக்க வேண்டுமென்று வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவன்தான் ஜடாமண்டலதாரியாய் ஸிம்ம முகத்தோடு கூடினவனாய் உமாபதியாய் சாந்தமூர்த்தியாயிருக்கும் நீலகண்டனென்று சைவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தஹரவித்யையை உபாஸிப்பவர்களோ வென்றால் அங்குஷ்டப்ரமாண மாத்ரத்தையுடைய புருஷனை உள்ளே காண வேண்டுமென்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட விகல்பங்களெல்லாம் ஆத்மாவே. எவன் இப்படி சுத்த த்ருஷ்டியுடன் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவன் ஆத்மாவென்றறிகிறானோ அவன் ப்ரும்மநிஷ்டனாகிறான். இருபத்தைந்தாவது தத்வமாகிய ஜீவன் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட 24-தத்வங்களையும் ஒழித்து இருப்பதாறுவது தத்வமாகிய பரமாத்மாவாகிறானோ, அவன் நிச்சயமாய் ஜீவன் முக்தனாகிறான். இப்படி ஜீவன் முக்ததசையிலேயே தானே ஹ்ருதயத்தில் த்யானிக்கப்படவேண்டிய லக்ஷ்யமாகி பரமாகாசனாய் அகண்டமண்டலனாகிறான்'-என்று. இதில் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தாம்சங்களைப் பற்றித் தற்போது நாம் விசாரிக்க வேண்டாம். முன் சொல்லிய அத்வைதிகளின் மனோபாவத்தை விளக்கமட்டும் இவ்விஸ்தாரத்தை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். ஆனால் முமுக்ஷுவானவன் விஷ்ணுரூபனான ஈச்வரனைத்தான் உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது அத்வைதிகளொப்புக்கொண்ட விஷயம். அத்வைத ஸந்யாஸிகள் 'நாராயணஸ்மரணமே செய்வது' ப்ரஸித்தம்.

விசிஷ்டாத்வைதிகளான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யமான ப்ரும்மமானது ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் சேஷியாய் அநந்தகல்யாண குணாகரனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஏகமேவாத்விதீயம் (ஒன்றேயொன்று, இரண்டாவதில்லாதது) என்று நின்ற புருஷோத்தமனாகையினால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளையனுஸரித்து, அவன்தான் ச்ரிய:பதியான நாராயணன் என்று ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். ஆகையால் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்குத் துல்யமாக மற்றோர் பரதேவதையை இவர்கள் அங்கீகரிக்க விரகில்லை. பகவானிடத்தில் ப்ரபத்திசெய்து அவன் கருணையினால் மோக்ஷாதிகளையடைய ப்ராப்தர்களானபடியால், இவர்களுக்குப் பரதேவதை இன்னார் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையையும், அதில்லாவிடின் தாம் செய்யும் ப்ரபத்தியானது, லோகத்தில் ஓர் ஸ்வாமியிடம் ப்ரயோஜநமொன்றைக்கருதிப் போகிறவன்

அந்த யஜமானனுடைய ஸேவகாதிகளைப் பணிவதுபோல், பலனற்றதாய் விடுமென்பதையும் வற்புறுத்தினார்கள். இப்படி அத்வைதிகளுக்கும் விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கும் முறையே தழைத்த மனப்பாங்கு நாளடைவில், மனிதர்க்கியற்கையான அஹங்காராதிகளின் உதவியினால் விபரீதமாக ப்ரவஹித்து, [அ]த்வைதிகள் சைவத்தில் பலமாக ஈடுபட்டும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மற்றவர் [illegible] விட்டுமுன்னிலும் அதிகமாய் ஒதுங்கியும் வந்திருந்து, பொதுவில் [illegible]மண பேதங்கள் இப்போது காணப்படும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டன [illegible]ன்று தாராளமாய்க்கூறலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

புஸ்தகவிமர்சம்.

[பத்ராதிபர்.]

1. அதிகரணஸாராவளீ-(ஸம்ஸ்க்ருதம்) — ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனருளிச்செய்தது. (ஸ்ரீநைநாராசார்யரருளிச்செய்த அதிகரணசிந்தாமணி என்னும் வ்யாக்யானத்துடன்). இஃது கும்பகோணம் பாட்டராசார்யர்தெரு ஸ்ரீ. உ. வே. சி. ர. ஸ்ரீநிவாஸபாட்டராசார்யர் ஸ்வாமியால் மாத ஸஞ்சிகைகளாக வெளியிடப்படுகிறது. இரண்டாவது ஸஞ்சிகை நமது பார்வைக்கு வந்திருக்கிறது. இந்த க்ரந்தம் 10-பாரங்களடங்கிய 10-ஸஞ்சிகைகளில் பூர்த்தியாகுமென்றும், 500-ப்ரதிகளே அச்சிடப்படுகின்றன வென்றும் அறிவிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்தில் அதிகரிக்க இச்சிக்கிறவர்களுக்கு இந்த க்ரந்தம் இன்றியமையாததென்பது ஸுப்ரஸித்தம். இதுவரையில் இது க்ரந்தலிபியில் வெளிவந்ததில்லை. வெகுகாலத்துக்குமுன் தெலுங்குலிபியில் ப்ரசுரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீகோசங்களும் ம்ருக்யங்களாய்விட்டன. நாகரலிபியிலும் இது தனியாக இதுவரையிலும் அச்சாகவில்லை. அன்றியும் [illegible]பசிந்தாமணி நாகரத்தில் வரவேயில்லை. இந்த ப்ரசுரத்தில் ஒவ்வொரு அதிகரண ச்லோகத்துக்கு முன்னும் அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட ஸூத்ரங்களும் அச்சிடப்பட்டிருப்பது வாசிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உபகாரகமாயிருக்குமென்பது நிச்சயம். இதின் காகிதமும் அச்சும் க்ரந்தத்தின் கௌரவத்துக்கு அநுகுணமாகவே யிருக்கின்றன. ஆஸ்திகர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவரின் உதவியினால் இந்த ப்ரசுரம் கூடிய சீக்கிரத்தில் த்ருப்திகரமாகவே நிறைவேறுமென்று எதிர் பார்க்கின்றோம்.

2. ஸ்ரீ [illegible] - சதுஶ்லோகீ - ஸ்தோத்ரரத்நம் - (ஸம்ஸ்க்ருதம்). இவை மூன்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எப்போதும் அநு ஸந்திக்குமவைகளாதலால், அதன் ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்து, இவைகளை அழகிய பெரிய நாகரலிபியில் நல்ல கடிதத்தில் தெளிவாக அச்சிட்டுச் சிறிய புத்தகமாகக் கும்பகோணம் பாட்டராசார்யர் தெருவு, ஸ்ரீ. உ. வே. ஸி. ர. ஸ்ரீநி வாஸ பாட்டராசார்யர் ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். இதன் விலை அணு [illegible] தான். பாடசாலைகளிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் சிறுவர்களுக்கு இவற்றை [illegible] சொல்லிவைக்க வேண்டியது அதிக ஆவர்யகமான விஷயம். அதற்கு இப் புத்தகம் வெகு உதவியாயிருக்கும் என்பது ஸித்தம்.

3. ஜாதகமாலை - (தமிழ் - ஸ்ரீகோமளாம்பாள் பிரெஸ், கும்பகோணம். விலை. அணு. 6). இஃது ஒரு பண்டையகாலத்து வடமொழிநூல். இது கும்பகோணம் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் அபிநவபட்டபாண R. V. கிரு ஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதக மாலை என்பது புத்தருடைய 34 முன்ஜென்மக் கதைகளடங்கியது. அவற் றில் 8 கதைகள் மாத்திரம் இப்போது முதற்பாகமாக வெளியிடப்பட்டிரு க்கிறது. மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் எழுத்தறிவோர்க்குப் புதியவரல்லர். தீபி கையிலேயே இவருடைய க்ரந்தங்களும் மொழிபெயர்ப்புகளும் ஏற்கனவே மதித்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. 'இதில் வடமொழி யொழிந்த பிற பாஷைச்சொற்களைச் சேர்க்காமலும் வடமொழிப் பதங்களையும் கூடியவரை யில் நீக்கியும் மொழிபெயர்ப்பென்று புலப்படாதபடி முதல் நூலைப்போல வாசகங்களையமைத்தும் இதனை எழுதக்கருதி' யதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி னதை இவர் நிறைவேற்றியிருக்கிறார் என்று இப்புத்தகத்தைப் படிப்போ ர்க்கு விளங்கும். இவர் தமிழ் 'ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர் தமிழ்' மாத்திரம் என்ன வொண்ணாது. தமிழ்ப் புலவருடையதே யென்னத்தட்டில்லை.

மதாந்தரங்களின் ஸ்வரூபங்களை அவ்வோமத க்ரந்தங்களைக் கொண்டே நிர்த்தாரணம் பண்ணவேண்டிய ஆவச்யகதையை இக்காலத்தில் வற்புறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அப்போது தான் உண்மையான பராமர்சம் என்பது ண்டாகும். ஆகையால் நம்மாசிரியர் மதாந்தர க்ரந்தங்களை எல்லோரும் வாசிக்கக்கூடிய தமிழில் எழுத வாரம்பித்தது மிக உபயோகமான கார்ய மென்று எண்ணுகிறோம்.

4. ஸ்ரீ ஆஹ்நிகார்த்த ப்ரகாசிகா - (ஸம்ஸ்க்ருதம்,) இது - திருக்குடந் தைத்தேசிகன் என்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீகோபாலதேசிகன் அருளிச்செய்தி ருக்கும் ஆஹ்நிகம் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினசரியாகச் செய்யவேண்டிய கார் யங்களை ஸங்க்ரஹிப்பது) என்னும் க்ரந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம்; ஸுமார்

30 வருஷத்துக்கு முன் ஸ்ரீரங்கத்தில் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபாதுகா ஸேவகராமாநுஜ யதீந்த்ர மஹாதேசிக ஸ்வாமியால் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டது. அந்த ஸ்வாமியின் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரை யைச் சேர்ந்தவரான திருவஹீந்த்ரபுரம் வித்வான் ஶதாவதானம் வேதாந் தாசார்யஸ்வாமியானவர் இந்த க்ரந்தத்தை மாதஸஞ்சிகைகளாக ப்ரசுரித்து வெளியிடுகிறார். சுமார் 5 ஸஞ்சிகைகளில் இது முடியுமென்று அறிகிறோம். பக்கங்களடங்கிய ஸஞ்சிகையொன்றுக்கு அணு ஐந்தேவிலை யென்பது பேக்ஷகர்களுக்கு வெகு மலிவு. காகிதம் அச்சு முதலியவைகளும் உயர் ந்தவையாயிருக்கின்றன.

வ்யாக்யாதவான ஸ்வாமியின் திருநாமமே வைதிக ச்ரத்தையுடை யவர்களுக்கு இந்த க்ரந்தத்தில் விசேஷ அபிநிவேசத்தை யுண்டாக்கப் போதுமான தூண்டுகோலாகும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருளிச் செய்திருக்கும் நித்ய க்ரந்தத்தையும் அவர் திருவடிகளில் நேரிலாச்ரயித்திருந்த பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த நித்யங்களையும் அநுஸரித்து ஸ்ரீபஞ்சராத்ர ரக்ஷையை ஸ்ரீதே சிகனருளிச்செய்தார். அதன்படி ப்ரபன்ன ரநுஷ்டிக்கக்கடவையான தின சர்யாவிதிகளை ஸ்ரீகோபலதேசிகன் தமது ஆஹ்நிகத்தில் அநுஷ்டானத்து க்கு பயுக்தமாக ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இதற்கு வ்யாக்யானமாக விருக்கும் ப்ரஸ்தாப க்ரந்தத்தில், ப்ரபன்ன தர்மங்களிலும் ஆசாரங்களிலும் உண்டா கக்கூடிய பல ஸந்தேஹங்களுக்கு ஸமாதானம் ப்ரமாணங்களுடன் அரு ளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வைகானஸர்க்குள் சிறிது காலமாய்த் தப்த முத் ராங்கனத்தைப்பற்றி நடக்கும் சர்ச்சையும் இதில் முன்னரே ஒருவாறு விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டரனைவரும் இந்த க்ரந்தத்தின் ப்ரசுரத்தை நிறைவேற்றிவைக்க உதவ வேண்டிய ஆவச்ய கதையை முழுமனத்துடன் வற்புறுத்துகின்றோம்.

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை பத்திராதிபருக்கு விஜ்ஞாபனம்:—

இந்த மாதம் வெளிவந்த ஸஞ்சிகையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் இருகலையாருக்குள் ளும் ஏற்பட்ட 'பாத்ர' வித்யாஸத்தால் கன்னமங்கையில் நடந்திருக்கும் வைபவத்தை ப்பார்க்க ரொம்பவும் மனது க்லேசமடைகிறது. அதைப்பார்த்தவுடன் அடியேனுக்கு சென்ற ஆகஸ்டுமாதம் 10உயில் அடியேன் திருப்பதிக்கு போயிருந்தபோது அங்கு நடந் து கொண்டிருக்கும் குழப்பம் நினைவுக்குவந்தது. அப்போது நான் தென்னாசார்ய சம்பிர தாய ஸ்ரீஜீயர்மடத்திலேயே தங்கும்படி அடியேனுக்கு பாக்யம் கிடைத்தது. அவ்விடத் தில் ஸதாகாலமும் இருகலையாருக்கும் இப்போது வெல்லூர் நியாயஸ்தலத்தில் நடந்து

கொண்டிருக்கும் விவகாரத்தைக்குறித்து பேச்சேதவிரவேறொன்றுமில்லை. நான் விசாரித்தமட்டில் ஷை விவகாரத்தில் எந்தக்கலையார் எந்த பாத்ரத்தைசொல்லவேண்டியதுஎன்ற விவகாரம் தான் என்று அடியேனுக்கு புலப்பட்டது. இம்மாதிரி விவகாரங்கள் இன்னும் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் நமக்குள் ஒற்றுமை எப்போது ஏற்படும்? திருப்பதி க்ஷேத்திரத்திலுள்ளோர் இதை கவனிக்கவில்லைபோலும். நாம் இதுவரை சண்டை பிடித்துக்கொண்டுசாரமத்தைவிட்டுநிழலைப்பிடிக்க எத்தனிப்பது எவ்வளவு கால[illegible] ஷை விவகாரத்தைக்குறித்து முனைமையாக பேசிக்கொண்டிருந்த இரு[illegible]பல ஸ்வாமிகளையும் அடியேன் நெருக்கிக்கேட்டதில் அவர் உண்மையான ஸ[illegible]த்தைச்சொல்வாரில்லை. அந்த ஸ்வாமிகளையும் எனக்கு இன்னார் என்று தெரிய[illegible]வில்லை. வாஸ்தவமாக நம்ம மதவிசாரமே செய்யாமல் திருமண் காப்பு மாத்திரம் சாத்திக்கொண்டு கட்டுக்கனை கையில் வைத்துக்கொண்டு இம்மாதிரி விவகாரத்தை முன்னிட்டு கோர்ட்டுகளில் திரிவதில் என்ன ப்ரயோஜனமோ தெரியவில்லை? இம்மாதிரி விவகாரத்தில் எந்தக் கலையார் ஜயித்தாலும் அவர்களுக்கு என்ன இகபரத்தில் சுகமோ? நான் விசாரித்ததில் இப்போது தென்கலையார் செய்திருக்கும் விவகாரம் (பிராது) சீமையில் Privy Council வரையில் கொண்டுபோக வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடனேயே ரூ. 10000 த்துக்கு மேல் ஸ்டாம்புக்கட்டி தாவா செய்திருக்கிறதாம். இதைக் குறித்து நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவசபையார் (இருகலையாரும்) உடனே வேண்டிய சிரமத்தை வகித்து உடனே இந்த விவகாரத்தையும் இனியும் அங்காங்கு உண்டாகும் ஸ்தல விவகாரங்களையும் நிறுத்தவேண்டி முயலவேண்டாமா? இருகலையார்களிலும் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லௌகிகத்திலும் வைதீகத்திலும்பிரமுகர்களாயிருப்பவரும் இந்தஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தசபையில் உள்ளோர்களும் கவனித்து உடனே வேண்டியஏற்பாடுகள் செய்வார்களென்று அடியேன் பகவானை ரொம்பவும் ப்ரார்த்திருக்கிறேன். இந்தக் கடிதத்தை நம் தீபிகையில் பிரசுரித்தால் அப்போதாவது நம்மவர்களுக்குப் புலப்பட்டு நமக்குள் இருக்கும் இந்த அல்பவிவகாரங்கள் ஒழியுமென்று நினைக்கிறேன்.

பி. என். கிருஷ்ணசாமி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, திருவாரூர்.

இச்சபையின் ஐந்தாவது வார்ஷிக மஹோத்ஸவம் நிகழும் துந்துபி௵ ஆடி௴ 15௳ (30-7-22) திருவாரூருக்கு ஸமீபத்திலுள்ள புலிவலம் என்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் வெகுவிமர்சையாய் நடைபெற்றது. அப்பொழுது சென்னை ஹைகோர்ட் வக்கீலும், வேதாந்ததீபிகையின் பத்ராதிபருமான ஸ்ரீ உ. வே. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யஸ்வாமி க்ருபையுடன் அக்ராஸனம் வகித்திருந்தார்.

ஸ்ரீ உ. வே. புலிவலம் ராகவய்யங்கார்ஸ்வாமி அக்ராஸனாதிபதியையும் மற்ற உபந்யாஸகர்களையும் பற்பல விடங்களிலிருந்து இம்மஹோத்ஸவத்திற்காக எழுந்தருளியிருந்த பக்தர்களையும் வரவேற்றார். அப்பொழுது புலிவலக்ஷேத்திரத்தின் மாகாத்மியத்தைப்பற்றியும் மேற்கூறிய ஸபையின் ஐந்து வருஷத்திய அபிவிருத்தியைப்பற்றியும்

நன்குரைத்தார். இக்காலத்தில் ஆங்கிலபாஷைக்கற்கும் மாணவர்களுக்கு ஸந்த்யாவந்தனம் ஸஹஸ்ரநாமம் முதலியவைகளைக்கற்பிக்கவும் பரீக்ஷிக்கவும் இச்சபையின் அங்கத்தினர்கள் ஏற்பாடுசெய்வது உத்தமமென்று ப்ரேரேபித்தார். அச்சமயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த உபந்யாஸகர்களின் பாண்டித்யத்தைப்பற்றியும், அக்ராஸனாதிபதியின் பரோபகாரகுணத்தையும் வெகுவாகப்புகழ்ந்து பேசினர்.

ஸபையின் கார்யதர்சி ஐந்தாவது வருஷத்திய ரிபோர்ட்டைப் படித்தபின் ஸ்ரீமானான டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்ஸீப் கே. கே. ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யர், திவான்பஹதூர் வி. ராமானுஜாச்சார்யர் முதலிய பலரிடமிருந்து தாங்கள் இச்சபையின் மஹோத்ஸவத்திற்கு வரமுடியாமலிருப்பதைப்பற்றி வருந்தி எழுதியுள்ள கடிதங்கள் படிக்கப்பட்டன.

பிறகு அக்ராஸனாதிபதி, மேல்நாட்டு நாகரீகம் அதிகரித்திருக்கிற இக்காலத்தில் நம் முன்னோர்களின் ஐஹிகஸுகங்களில் விரக்தியும், ஈச்வரபக்தியும், உண்மையான வைராக்யமும் அகன்றுவிட்டனவென்றும், தற்கால நிலைமையைச்சீர்திருத்தி அவைகளைத்திரும்பவும் அனுஷ்டிப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களைத்தேடவேண்டுமென்றும், ஸ்மார்த்த வைஷ்ணவபேதங்கள் ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் காலம் வரையில் அனுஷ்டானத்தில் ஏற்படவில்லையென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஆளவந்தாரும் இப்பேதங்களைப்பற்றி எழுதவில்லையென்றும், நாளடைவில் இவ்விபரீதம் பரிணமித்துவிட்டதென்றும், வைஷ்ணவருக்குள் ஏற்பட்டுள்ள பிளவுகளையும் ஒழிக்கவேண்டுமென்றும், மோக்ஷஸாதகங்களைத் தேடவேண்டுமென்றும், வெகு அழகாய் திருவாய் மொழிந்தார்.

இதன்பின், பண்டித சிரோமணிகளான ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருள்என்கிற சிங்காராச்சார்யஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யஸ்வாமியும் முறையே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தின் பெருமையைப்பற்றியும், ஸ்ரீகீதாவிமர்சத்தைப்பற்றியும் வெகு உருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்தனர். முதல்வர் தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழிந்து, விசிஷ்டாத்வைதம் மோக்ஷத்தைவிரும்பும் எந்த ஜாதியாராலும் எளிதில் கைப்பற்றக்கூடியதென்பதையும் பாகவதர்களின் பெருமையைப்பற்றியும் விரிவாக உபந்யஸித்தார்.

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்யஸ்வாமி ஸ்ரீகீதையின் பரிசீலன அவச்யத்தைவெளிப்படுத்தினர். ஜாதிபேதம், ச்ராத்தகர்மா, திவ்யதேசம், புண்யதீர்த்தம் இவைகளுக்குப் பகவத்கீதையில் ப்ரமாணமில்லையென்று சொல்வது ஸரியல்லவென்றும், இவைகள் ஸ்ரீகீதையிலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அநேக ப்ரமாணங்களால் நிலைநிறுத்தினர்.

அவர்களைப்பின்பற்றி இதர இரண்டுவித்வான்களான ஸ்ரீ. உ. வே. வேளுக்குடி சேஷாத்ரிஅய்யங்கார் ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ. உ. வே. காடாந்தேத்தி கோபாலாசார்யஸ்வாயும் முறையே 'பகவந்நாமவைபவ'த்தைப்பற்றியும் 'விச்லேஷத்ரயதாத்பர்யம்' என்கிறதைப்பற்றியும், விஷயத்துக்கனுகுணமாய் தங்களுடைய பாண்டித்யத்தைவெளிப்படுத்தி ஸபையில் உள்ளோருக்கு பக்தியாகிற அம்ருதத்தை ஊட்டினார்கள்.

கடைசியாக அக்ராஸனாதிபதி, உபந்யாஸகர்கள், பொருளுதவிசெய்தவர்கள் முதலிய யாவருக்கும் வந்தனம் கூறி இச்சபையின் கார்யதர்சி க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் பண்ணினர். இத்துடன் இவ்வருஷத்திய மஹோத்ஸவம் முடிவுபெற்றது.

ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், கார்யதரிசி.

பண்டித மண்டலிக்கு ஓர் விஜ்ஞாபனம்.

துந்துபி - ஆவணிமீ ௨த்து வேதாந்த தீபிகையில் பத்திராதிபரின் குறிப்பொன்று வெளியாயிற்று. ஶ்ருங்கேரி மடத்து ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் அனுமதியின் பேரில் சக்கரய்பர் என்று ஒரு கிறிஸ்துவர் ஹிந்து மதத்தில் சேர்க்கப்பட்டாரென்றும் அம்மாதிரி நாமும் செய்யவேண்டுமென்றும் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டது. நம்முடைய மடாதிபதிகளும் வித்வான்களும் இந்த விஷயத்தில் ஊக்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.

பத்திராதிபர் என்னும் முத்திரையுடன் வெளிவந்திருக்கிறபடியால் பொதுஜனங்கள் இந்தக்குறிப்பை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபையாரின் அபிப்ராயமாகவே நம்பிவிடக் காரணமுண்டு. வேறுபேருடன் அந்த குறிப்பு வந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் இந்தமாதிரி எண்ண இடமிராது. ஏனெனில் பத்திராதிபரின் கடமை பத்திரிகையின் முக்ய நோக்கங்களை காப்பது. பத்திரிகையோ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாருடையது.

ஆகையினால் இந்த ஸபையில் சேர்ந்திருக்கிற வித்வான்களும் இதர வைதிகர்களும் இதை கவனித்து தகுந்த கண்டனங்களை பத்திரிகையின் துவாரா பிரசுரம் செய்யவேண்டும். அல்லது ஸபையின் நோக்கத்தை மாற்றிகொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்ந்தவனை திரும்ப நம்முடைய வைதிக கோஷ்டியில் சேர்த்துக் கொள்வதென்றால், கிறிஸ்துவ மஹம்மதிய மதத்தில் பிறந்தவர்களையே ஏன் (அனுதாபப்பட்டார்கள் என்ற காரணத்தாலேயே) நாம் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது? போஜனாதி கலப்புகள் மட்டுமில்லாமல் விவாஹ கலப்பும் ஏற்படுகிறது ஸகஜமானபடியால் அப்பொழுது என்னசெய்வது? அவர்களையும் குடும்பத்துடன் சேர்த்துக் கொள்வதால் அப்படிச் செய்வதால் வர்ணாஶ்ரம தர்மம் வேண்டுமென்று சொல்லித்திரிகிற நமக்கு வர்ணாச்ரம தர்மம் எவ்வாறு ஸித்திக்கும். மேலும் இதரமதத்திற்கு சென்று திரும்பி வருவது ஸாத்யமாய் விட்டால் வர்ணாஶ்ரமம் ஶ்ரமமான படியினாலே பிரமிக்கிற பலரும் ஸுலபமாய் வேறுமதம்சென்று சுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு திரும்பலாமென்று எண்ணி தங்கள் பூநூலையும், நம்வீட்டில் ஒரு புறத்தில் மாட்டிவைத்துவிட்டு, 'பயப்படவேண்டாம் திரும்பி வந்து விடுகிறேன்' என்று சொல்லியும் வெளி ஏறலாமே! அந்தோ! இது என்னகேடு? வைதிக மதத்திற்கு என்று ஏற்பட்ட வேதாந்ததீபிகையும் கலியின் கூத்துக்கு வழி விட்டதே!

U. P கிருஷ்ணமாசாரியன்.

[இவ்விஷயத்தில் நாம் கூறியுள்ள அபிப்ராயம் நமது ஸொந்தமானது. நமது குறிப்பில் கடைசியில் ஸபாப்ரவர்த்தகர்களுக்குச் செய்து கொண்டிருக்கும் விஜ்ஞாபனத்திலிருந்தே இது நமது நிரூபகருக்குவிளங்கும். இதுநிற்க, நமது நிரூபகர் எழுதியிருப்பது நாம் முன்கொண்ட அபிப்பிராயத்தைச் சற்றேனும் மாற்றவில்லை யென்பதை மாத்திரம் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்—பத்திராதிபர்.]

டில்லி ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் ஸ்வாமி

பண்டின் கைங்கர்யம்.

[சென்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரால் பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகை.]

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தின் தாழ்ந்த நிலைமையும், அதை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும் உபாயங்களும்.

186719

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எல்லோருக்கும் விஜ்ஞாபனம்:—

இத்தப் பூலோகத்தில் ஸ்ரீபகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரும்மா முதல் ஸ்தம்ப பர்யந்தமுள்ள சராசரம் எல்லாவற்றிலும் மனுஷ்யஜன்மம் மேலானது என்பதும், அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஜன்மம் மிகவும் உயர்ந்தது என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். பகவத்கிருபையாலும் ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதத்தாலும் ஜனித்த ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயமாவது:—எதற்காக இந்த ஜன்மம் எடுத்தோம்? இந்த ஜன்மத்தில் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன? என்பதுதான். இந்த விஷயத்தை பகவான் சாஸ்த்ர முகத்தால் விஸ்தாரமாயும், நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் சுருக்கமாயும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதாவது, இந்த தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவேறு; அது பகவானுக்கு ஸொத்தமானது; பகவானுடைய ஆறுகுணங்களும் அதற்கு உள்ளது; பகவானுடைய உத்திரவை அதிக்ரமித்து நடந்ததால் இம்மாதிரி துக்கங்களை அனுபவிக்கும்படி ஜன்மங்கள் ஏற்பட்டன; ஸர்வத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனும், எல்லாத்துக்கும் ஈச்வரனுமான பரமாத்மா, வைகுண்டத்திலிருக்கிறார்; அந்த பகவானை இந்த ஜீவாத்மா அடையவேணும்; அதற்குவேண்டிய உபாயத்தைத் தேடவேணும்; என்ற இந்த விஷயங்கள் தான். இதுகளை நம்முன்னோர்கள் நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்டு, நான்கு புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தகாமங்கள் தர்மத்தை அனுஸரிக்கும்படி செய்து, ஸத்வகுணப்ரதானர்களாய், சரீரதாரணத்துக்காகவே ஆஹாராதிகளை ஸேவித்துக்கொண்டு காலத்தைக் கழித்துவந்து நல்லபதவியை அடைந்தார்கள். தற்காலத்திலுள்ள மனுஷ்யர்களோ ரஜஸ்தமோகுண பிரசுரர்களாய், தேசாந்தரீயர்களுடைய ஸம்ஸர்கவசத்தால் இந்தப்பூலோக ஸுகத்தையே பிரதானமாகக்கருதி, அர்த்தகாமங்

களை ப்ரதானமாய்க்கொண்டு, கேவலம் சரீரஸுகத்தை மேலாகநினைத்து, இதை ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டு யத்னம் செய்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். இப்படிச்செய்வதால் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அதிலங்கனம் செய்து அவருடைய கிருபைக்கு தூரவிலகிப்போகிறோம். இப்படிச் செய்வதால் இவ்வளவு உத்க்ருஷ்ட ஜன்மம் எடுத்தும், அடுத்த ஜன்மம் ரொம்பவும் தாழ்ந்ததாக எற்பட்டுவிடும். ஆகையால் எல்லோரும் ஸ்வரூபஸித்தி உண்டாவதன் பொருட்டு த்யானம்செய்ய வேண்டுவது அவச்யம். தத்கால தேஹயாத்திரைக்கு வேண்டிய தனார்ஜனம் ரொம்பவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது என்றும், அதினால் ஸாவகாசமில்லை என்றும் சொல்லுவது ஸரியானகாரணமாகமாட்டாது. காலை ஸாயங்கால வேளைகளில் ஆத்மோஜ்ஜீவனமான கார்யத்தைச் செய்துவர வேண்டியது அவச்யம். நித்யகர்மானுஷ்டானம் அவச்யம் செய்துவரவேணும்; இது ஒரு தொழிலுக்கும் இடையூறாக நேரிடாது. செய்யாதாருக்கு சிரத்தைக்குறைவும், சோம்பலுமே தவிர வேறு ஒரு காரணமும் அன்று. இப்படிச்செய்துவத்தால் இனிமேலாவது வரும் ஸந்ததி ஆஸ்திக்யமுள்ளவர்களாக ஆகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹமானது பூர்வமிருந்தது போல் வரும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை.

2. முன்காலத்தில் ஒவ்வொரு க்ராமங்களிலும் புராணம் முதலியது வாசித்து ஜனங்கள் கேட்பது வழக்கம். இதனால் பெண்டுகளுக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாவிட்டாலும் புராணங்களைக்கேட்டு ஸகல வேதாந்தஸாரமும் தெரிந்து கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். சிறுகுழந்தைகளுக்குக் கிழவிகள் பொழுது போக்குக்காக புராணக்கதைகளைச் சொல்லுவது வழக்கம். அதனால் சிறுகுழந்தைமுதல் அவர்களுக்கு இது தர்மம், இது அதர்மம், என்ற புத்தி ஏற்பட்டு இளமைப் பிராயத்திலேயே நல்லபுத்தி உண்டாவது வழக்கம். தத்காலம் அது போய் நாவல்கள் வாசிப்பது வழக்கமாய்விட்டது. குழந்தைகளுக்குக்கதை சொல்லும் வழக்கம் போய்விட்டது. தகப்பன் பிள்ளைக்கு ஸ்தோத்திரபாடம் ஸந்தை சொல்லுவது முதலிய நியமங்கள் நின்றுவிட்டது. தகப்பனுக்குத் தெரிந்தால் அல்லவோ பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிவைப்பான். இந்தக் கஷ்டத்தால் நாளுக்குநாள் வைதிக ஆசாரத்தில் ச்ரத்தை குறைந்ததுமல்லாமல், அதில் த்வேஷபுத்தியும் உண்டாகி திருமண் இட்டுக்கொள்வதே அகௌரவம் என்று நினைத்து, தலையைக் கத்தரித்துக்கொண்டு, நெற்றியை சூன்யமாய் வைத்துக்கொண்டு, கேவலம் பணம் ஸம்பாதித்தால் போதுமானது என எண்ணி, ஜாதிகுலத்துக்குத்தகாத தொழில்களை அவலம்பித்து ஜீவனம் பண்ணிவருகிறவர்களைப் பார்க்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வயிற்றில் பிறந்து, டிராம்வண்டி ஓட்டுவதும், வீதியில் சிம்மணி எண்ணெய் விற்பதும், சூத்திரர்கள் ஓட்டல்களில் காபி எடுத்துக் கொடுப்பதும், வீதியில் மூட்டை தூக்கி அலைவதும், இது மாதிரியான அற்பத்தொழில்களில் அமர்ந்து குடும்பபரணம் செய்துவருகிறார்களே! இது என்ன மானக்கேடு! இழிவான தொழிலுக்குப் போவதைக்காட்டிலும் ஒருபெரிய தேவஸ்தானங்களில் உள்ள வேலைகளில் இவர்கள் அமரக்கூடாதா! அதில் சம்பளம் ஸ்வல்ப்பமானாலும் உத்ஸவகாலங்களில் வரும்படி ஜாஸ்தி கிடைக்கும். மேலும் இவ்வித[illegible]ம் இவ்வுலகில் ஜீவனத்துக்குவேண்டிய

சென்னை-600

பணத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுப்பதுமல்லாமல் பரலோகத்துக்கு ஸாதகத்தையும் செய்யும். கீழ்க்கூறிய தாழ்ந்த தொழில்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹம் ரொம்பவும் தாழ்ந்த ஸ்திதிக்கு வந்திருப்பதைக்கண்டு சோகித்து அதைச்சீர்திருத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவச்யம்.

3. க்ராமாந்தரங்களிலிருந்து கையிலிருந்து பணத்தைச் செலவு செய்துகொண்டு [illegible]ள் ஸொத்தை பிறர்வசம் ஒப்புவித்து விட்டு, பட்டணங்களில் வந்து குடித்தனம் செய்துவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவ்விடம் எச்சல் தீட்டு இல்லாமல் பரிமாறப்படும் காபியை அருவருப்பில்லாமல் உட்கொண்டு, திருப்த்தர்கள் ஆகிவிட்டதாக நினைக்கிறார்கள். பணச்செலவுக்கு ஹேதுவான ஸினிமா, ட்ராமா முதலியதுகளில் காலத்தைக்கழித்து இஹானுபவமே பெரிதென்று எண்ணமுள்ளவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய ஸ்திரீகளோ ஒருவரை ஒருவர்பார்த்து அந்தஸ்துக்குமீறின சேலைகளை உடுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்து சீக்கிரம் கடனாளிகளாக ஆய்விடுகிறார்கள். இவர்கள் ஏன் பட்டணங்களுக்குவந்து ஸஹவாஸ தோஷத்தால் ஸ்வரூபத்திலும் கெட்டு ஆஸ்தியையும் இழக்கவேணும்? தங்களுடைய ஸொத்தை பரிபாலித்துவந்தால் தாங்கள் த்ரவ்யகஷ்ட மில்லாமலிருப்பதும்கூட ஸ்வரூப நாசமில்லாமலிருப்பவர்களே பட்டணத்தில் நாகரீகமாய் காலம்கழிக்க வேணும் என்ற ஆசையினால் தன் சக்திக்கு மேல் ஸம்பாதிக்க யத்தனித்து, கிடைக்காவிடில் பக்னமநோரதர்களாய் மனஸ்த்ருப்தியில்லாமல் காலயாபனம் செய்து வருகிறார்கள். ஏன் இந்த ஸ்வயம்க்ருத அநர்த்தம்? இந்தக் கஷ்டங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத்தாங்கள் ஸொந்த கிராமத்துக்குத்திரும்பிப்போய் அவ்விடம் முன்போல் குடித்தனம் பண்ணுவது சிலாக்யமில்லையா என்று யோசித்துப்பார்க்க வேண்டியது அவச்யம்.

4. நல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தரித்திரதசையால் நீசர்களிடம் போய் யாசித்து உதரபோஷணம் செய்கிறார்கள். ஏழையான சிறுவர்கள் இங்கிலீஷ்படிக்கவேணுமென்ற ஆசையால், எல்லாஜாதியாருடன் சேர்ந்து ஸாதம் போடும் இடங்களில் போயாவது வயிற்றை வளர்த்துப் படித்துவருவதைப் பார்த்து வருகிறோம். இன்னும் மற்றவர்கள் பிழைக்கத்தெரியாமல் பிச்சையெடுப்பதையும் பார்க்கிறோம். தனிகர்களுக்கு பகவான் கொடுத்திருக்கும் ஐச்வர்யம் தங்களுடைய உபயோகத்துக்கு மாத்ரமில்லை. ஏழைகளின் உபயோகத்துக்கும் கூட என்பதை உணர்ந்து ஏழைகளுக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டியது அவச்யம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஒருவன் கஷ்டப்பட்டால் அவனைக்கைதூக்கிவிட வேண்டியது அவச்யம். ஒருவன் தரித்திரத்தால் நீசத்தொழில் செய்து ஜாதிகுலத்து ஆசாரத்தைவிட்டு வ்ராத்யனாய் விட்டால், படிப்படியாக ஒவ்வொருவனும் இதேமாதிரி ஆகத்தலைப்படுவான். நம்முடைய சரீரத்தில் ஏதாவது ஒரு அங்கத்தில் வியாதி ஏற்பட்டால் நாம் அதற்கு சிகித்ஸை செய்வதுபோல், வைஷ்ணவகுலமாகிற சரீரத்தில் அவயவமான ஏதாவதொருவன் கெட்டுப்போய் தரித்திரனாகிவிட்டால், அவனைச்சீர்திருத்தி முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்

டியது அவச்யம். இதற்காக ஒவ்வொரு குடும்பமும் வருஷம் ஒன்றுக்கு ஸ்வல்ப ரூபாய் விழுக்காடு கொடுத்து ஒரு பண்டு சேர்த்து, அந்தப் பண்டிலிருந்து ஏழைகளுக்கு ஸஹாயம் செய்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் ஒருவரும் கஷ்டப்படாமல், குலமும் ஓங்கிவளர்ந்து மிகவும் செழுமையான ஸ்திதிக்கு வந்துவிடும். இந்த விஷயத்தில் எல்லோரும் ஐக்யமாயிருந்தால் எவ்வளவோ கார்யத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளலாம். இந்தக் கலியுகத்தில் சக்தி ஸங்கத்தில் என்று மஹரிஷி கூறியிருக்கிறார்.

5. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹம் இந்தத் தாழ்ந்த ஸ்திதிக்குவந்தது, ஒருவருக்கு ஒருவரிருக்கும் த்வேஷம், அஹங்கார மமகாரங்களாலேயே. வடகலை, தென்கலை, மடம், முனித்ரயம் என்ற அல்ப த்வேஷத்தைத் தள்ளிவிட்டு, எல்லாரும் வைஷ்ணவர்கள் என்றதால் ஸமானர்கள் என்று எண்ணம் உண்டாகவேணும். இந்த எண்ணம் என்று உண்டாகிறதோ அன்றே நம்முடைய ஸமூகம் முன்னுக்கு வந்து விடும்.

6. தத்கால நிலைமையை உத்தேசித்தால் நம்முடைய ஜாதியாருக்குப் பிறரிடமிருந்து ஸஹாயத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகையாலே நமக்கு நாமே ஸஹாயம் செய்து கொள்ளவேணும். ஆகையால் நம்முடைய சிறுவர்களைச்சேர்திருத்துவதற்குமுன் அவர்களுடைய தகப்பனர்களைச் சேர்த்திருத்த வேண்டியது அவச்யமாயிருக்கிறது. அவர்களுக்கு நம்முடைய கர்மானுஷ்டானத்தின் பெருமையையும், அதிலிருந்து உண்டாகும் ஸௌகர்யங்களையும், நாம் எடுத்த ஜன்மத்தின் பிரயோஜனத்தையும், ஒருவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ரீதியையும், நன்றாக எடுத்துச் சொல்லும்படி பண்டிதர்களை நியமித்து ஒவ்வொரு இடமாய்ப்போய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைச்சேர்த்து போதிப்பிக்கும்படி செய்யவேண்டியது மிகவும் அவச்யம். இதற்கு த்ரவ்யஸஹாயமில்லாமல் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. இதற்கு ஒருபண்டு ஏற்படுத்தவேண்டும் பொருட்டு ஒவ்வொரு பிரபுக்களும் தங்களால் எவ்வளவு ஜாஸ்தியாய் கொடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரிடம் சேர்த்து இப்பேர்கொத்த தர்மத்தை நடத்திவர ஏற்பாடு செய்யவேணும். இதுஸார்த்தமான செலவு. ஸமூஹத்திலுள்ள ஒவ்வொருவனும் நம்மைச் சேர்ந்தவன் என்ற எண்ணமிருக்கவேணும். ஆழ்வார் தான் ஸ்ரீபகவானை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து அந்த அனுபவத்தினால் உண்டான ஆநந்தத்தை தானே அனுபவிக்க இஷ்டமில்லாமல் எல்லோரும் சேர்ந்து அனுபவிக்கவேணும் என்று எல்லோரையும் அழைக்கிறார் அல்லவா. ஆகையால் ஒவ்வொரு பிரபுவும், மற்ற எல்லா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தன் ஸஹோதரர்கள் என்ற எண்ணத்துடன் உதவி புரிவார்கள் என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. இப்படிச்செய்தால் ஸமூகத்தைச்சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் இஹத்தில் ஸுகிகளாயிருப்பதுடன் பரலோகத்திலும் ஸுகத்தை அடைவார்கள்.

ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ ராகவ ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:

கோலாப்பூர்

ஸ்ரீ. உப. எம். ஆர். ஸ்ரீனிவாஸய்யங்காருடைய பண்டின்

உபந்யாஸ விவரம்.

[துந்துபி௵ ஆடி௴ 5௳ ஜயங்கொண்ட சோளபுரத்தில்செய்த 'பக்திமார்க்கம்' என்னும் உபன்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

பக்தி என்றால் 'ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாநம் பக்திரித்யபிதீயதே' என்கிறபடி ப்ரீதியோடுகூடிய நினைவு என்றும்; இது பகவானுடைய ஸர்வாதி [illegible] விஷயமாகவும் வேறொன்றைப்பற்றி இல்லாததாயும் தைலதாரைபோல் இடைவிடாததாயும் நேரில் பார்ப்பதுபோல் இருக்கவேண்டும் என்றும்; இதுதான் 'உபாஸநா த்ருவாநுஸ்ம்ருதி' என்று சொல்லப்படுகிறதென்றும், இம்மாதிரி நினைவு காமாதி தோஷதூஷிதமான நமது மனதில் உண்டாவது அரிதாதலால் நமது மனதை இயன்றவரையில் பலாபேக்ஷையின்றி ஸ்வதர்மத்தை யனுஷ்டித்தல், விருத்ததர்மங்களைத் தவிர்த்தல், கிடைத்ததை கொண்டு ஸந்தோஷித்தல், ஆத்மவித்துக்களை அர்சித்தல், [illegible]த்தை ஒழித்தல், மோக்ஷதர்மத்தை ஆச்ரயித்தல், அல்பமாயும் சுத்தமாயும் ஆஹாரத்தைப் புசித்தல், பொய்திருட்டு ஹிம்ஸை இல்லாம லிருத்தல், இந்திரியங்களை அடக்குதல், வேண்டிய அளவுபரிக்ரஹித்தல், வேதமோதுதல், தெய்வத்தை தொழுதல், வ்ரதங்களை யனுஷ்டித்தல், மனதை யெப்போதும் பகவானிடத்தில் செலுத்துதல், ஆஸநஜயம் ப்ராணஜயம் செய்தல், இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி மனதோடு சேர்த்தல், ஹ்ருதயாதிஸ்தானங்களில் ஏதாவதொன்றில் மனத்தோடு ப்ராணனை தரித்தல், பகவானுடைய லீலாதிகளை நினைத்தல், மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்துதல், இதுகளாலும் மற்றும் [illegible]களாலும் சுத்தப்படுத்த வேண்டும் என்றும்; இதுகளில்தான் த்ருவாநுஸ்ம்ருதி உண்டாவதற்கு காரணமான ஸாதநஸப்தகம்; யோகாங்கங்களான யமநியமாதிகள் அடங்கியிருக்கிறதென்றும்; அவைகளின் ஸ்வரூப மின்னதென்றும், இப்படிச் சுத்தமான மனதை நமக்கு அபிமதமான பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் முதலில் ஸர்வவிதத்திலும் பிறகு ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் செலுத்தி அப்யாஸம்செய்ய இம்சொன்ன நினைவு வளர்ந்து வருமென்றும்; இங்கு [illegible]ன் விஷ-

வென்றும்; அவன்பக்திதான் சிறந்த தென்றும், இதைக் கொண்டு வைஸ்ரய்யம் கைவல்யம் மோக்ஷம் முதலிய எல்லாபலத்தையும் தேடிக்கொள்ளலா மென்றும்; ஐஸ்வர்யாதிகள் அநித்யமாதலால் மோக்ஷாய் பக்தியே நல்லதென்றும்; ஐஸ்வர்யாதிகளுக்காக அனுஷ்டித்தாலும் ஜநகாதிகளுக்குப்போல நாளடைவில் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாகு மென்றும்; பரமைகாந்த்யமாயிருக்கு மென்றும்; குலசேகரர் முதலிய மஹான்கள் 'நிஸ்வா ஸக்திரஸ்து ஸாவே ஸாவே ஹ்ருதய ஸவே ஸாவயே ஸவஸ்' என்று இத்தையே விரும்பி யிருக்கிறார்கள் என்று குலசேகரர் விருத்தாந்தத்தையும் பெருமாள் திருமொழி முகுந்த மாலைகளிலுள்ள சிலபாசுரம் ச்லோகங்களைச்சொல்லி உபன்யஸிக்க எல்லாருக்கும் விசேஷ உருக்கம் முதலியவை உண்டாகி நம்முன்னோர்களையும் அவர்களின் அநுபவத்தையும் கொண்டாடினார்கள். இத்துடன் அன்று ஸபை கலைந்தது.

[ஆடிமீ 6வ கைடி யூரில் செய்த 'அவதாரமகிமை' என்னும் உபன்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

பக்தி ஸகலஸாத ஸாயக மென்று சொல்லப்பட்டாலும் அதை யனுஷ்டிக்கச் சிலர்க்கே அதிகார மென்றும், அப்படி யனுஷ்டித்தாலும் அந்த ஜந்மத்திலே மோக்ஷம் ஸித்திக்கிறது நிச்சயமில்லை என்பதையும், அதற்காக ஸர்வாதிகாரமாயும் ஸுகரமாயும் ப்ரபத்தி என்று ஒரு மார்க்கமிருக்கிற தென்றும், அதின் ஸ்வரூபாதிகள் இன்ன தென்பதையும் சொல்லிவிட்டு, இந்த பக்தி சீக்கிறத்தில் வளருவதற்கும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமும் அதிகாரமுமான மஹாவிஸ்வாஸம் ஸித்திப்பதற்கும் இன்றி யமையாத ஸாயநம் அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம் என்பதையும், 'அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் ஜஹத் ஸ்வஸ்வபாவதா । ஸுத்த ஸத்வமயத்வஞ்ச ஸ்வேச்சாமாத்ர நிதாநதா । தர்மக்லாநௌ ஸமுதயஸ் ஸாதுஸம்ரக்ஷணார்த்ததா' என்கிற அவதார ரஹஸ்யங்களையும், இது மிடுக்கறமோக்ஷத்தைத் தருமென்று ஸ்ரீகீதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்பதையும் விஸ்தாரமாயும் தெளிவாயும் நிரூபித்து பகவான் ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தம் என்னென்னயோநியுமாய் பிறந்து 'ரக்ஷிஷ்யே சைவ ஸர்வாந் அவதீர்ய ஸ்வேச்சயா' என்று சொன்னபடி பட்டிருக்கும் பாடுகளையும் அதுகளில் அவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்கள் வேஷங்களையும் ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அநுபவித்திருக்கிறபடியை வெளியிடும் அதிமாநுஷஸ்தவ ஸ்லோகங்களைகொண்டும் நிரூபித்துவிட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண கடாக்ஷத்தையும் ஸம்ப்ரார்த்தனை சொல்லிவிட்டு உபன்யாஸம் முடிக்கப்பட்டது.

அன்றையதினம் ராத்திரி 8-மணி முதல் பத்துமணி வரையில் அந்த அக்கிரஹாரத்தில் உள்ளவர்களும் சில வைஷ்ணவ சூத்திரர்களும் சேர்ந்திருந்த ஸபையில் உபன்யஸிக்கப்பட்ட.

['வைஷ்ணவதர்மங்கள்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

தர்மங்களுக்குள் சிறந்தது வைஷ்ணவ தர்மங்கள் என்றும், இது அநாதியாயுள்ள தென்றும், ஸநாதந தர்மங்கள் என்பதும் இதுதான் என்றும், 'கௌமார ஆசரேத் ப்ராஜ்ஞோ தர்மாந் பாகவதாநிஹ' என்று இதை பால்யம் முதல் கொண்டே அனுஷ்டித்து வரவேண்டும் என்றும், தேஹம் முதலியதில் ஆஸக்தி இல்லாமை, ஸாதுக்களின்ஸங்கம், கீழோரிடத்தில் தயைஸமானனிடத்தில் ஸ்நேகம், மேலோரிடத்தில் வணக்கம், சௌசம், தபஸ்ஸு, பொறுமை, அகங்கார மில்லாமை, ஜீவகாருண்யம், சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தல், ஸர்வபூதாந்தராத்மத்வம், ஸாத்விக ஸ்வபாவம், இந்த்ரிய நிக்கிரஹம் பலத்தைக் கோராமல் அவ்வோதர்மத்தை யனுஷ்டித்தல், தேவதாந்தர ஸம்பந்தமில்லாம லிருத்தல், முதலிய அநேகங்கள் பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்றும் அவர்களின் அநுபவ ப்ரகாரங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

[ஆடிமீ 8வ உடையார் பாளயத்தில் நடந்த 'பக்திமார்க்கம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

பக்தி யென்பது ப்ரீதியின் பேதம் தானென்றும் அது விஷய பேதத்தால் வாத்ஸல்யம் ஸ்நேஹம் அநுராகம் முதலிய பெயரை யடைகிறதென்றும், பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கும் ப்ரீதிதான் பக்தியெனப்படுகிற தென்றும், இங்கு பகவான் ஸ்ரிய:பதி நாராயணன் என்றும், அவனையே ஸகலஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளும் ப்ரதிபாதிக்கிற தென்றும், அவன் விஷயத்தில் தான் தைலதாரா ஸமாநமான ப்ரீதி பூர்வக நினைவு உண்டாக வேண்டு மென்றும், இதற்கு ஸாதனமானது - விவேகம், விமோகம், அப்யாஸம் - க்ரியை, கல்யாணம், அநவஸாதம் — அநுத்தர்ஷம் என்கிற ஸாதந ஸப்தக மென்றும் அவைகளில் ஒவ்வொன்றின் ஸ்வரூபம் ப்ரயோஜநம் முதலியதுகளையும் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்குங் கால் ஆஹார ஸுத்தி வேண்டு மென்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லியும், ஆதுனிகர்களால் அது விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் வ்யாகுலத்தைக்கண்டித்தும் அதற்கு மேல் பக்தியின் ஸ்வரூபம்

த்தையும், அதின் ஸௌலப்யத்தையும், அது உபாயாந்தரமாகவும் ஸ்வயம் ப்ராப்யமாகிறதென்பதையும், அதின் ஸோபானங்களையும் பரக்கச்சொல்லி ப்ரஹ்லாதாதி பக்தர்களின் தன்மையையும் சொல்லி உபந்யாசம் நிறுத்தப்பட்டது.

[ஆடிமீ 9வ ஷியூர் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர்கள் மாணாக்கர்கள் முன்னிலையில் 'ஸதாசார' விஷயமாய் செய்த உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

உலகத்தில் புருஷார்த்தங்கள் நான்கென்றும், அவைகளில் தர்மமே சிறந்ததென்றும், அதுதான் ஸமஸ்தத்துக்கும் மூலமென்றும், அது சாஸ்த்ரமே கொண்டறியவேண்டிய ச்ரேயஸ்ஸாதன மென்றும், அதின் அநுஷ்டானத்துக்கு தேசகால வர்ணாச்ரமாதி வ்யவஸ்தைகள் உண்டென்றும், அதுகளில் ஸத்யம் முதலிய ஸாமாந்ய தர்மங்கள், விசேஷ தர்மங்கள், ப்ரவ்ருத்தி தர்மம் நிவ்ருத்தி தர்மம் என்கிற பிரிவுகள் அநேகங்கள் என்பதையும், அதுதான் நம்முடன் வரக்கூடியதென்பதையும், ஸம்ஸ்காரங்கள் '[illegible]' என்றிருப்பதை நன்றாக நிரூபித்தும், தருமம் தலைக்காக்கு மென்பதையும், அதுதான் ஹிந்துக்களாகியநமக்கு வேதமும் முதல் போதிக்கப்பட்டு வருவதென்பதையும், ஆசாரத்தின் ஆவச்யகதையையும், அதில்லாவிடில் ஒன்றும் பயன்படாதென்பதையும், இக்காலத்தில் அது சீர்மை கெட்டிருப்பதையும், அதை இயன்றவரையில் தவிர்க்க ப்ரயத்னப்படவேண்டு மென்பதையும், விஸ்தரித்துச் சொல்லி தர்மம் ஜயிக்கு மென்பதற்கு நிரூபகமாக '[illegible]' என்னும் ச்லோகார்த்தத்தைச் சொல்லி உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டது.

[ஆடிமீ 11வ ஷியூர் ஸந்நிதியில் செய்த 'அவதார ரஹஸ்ய' மென்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

முதலில் அவதார ரஹஸ்யத்தின் ஸ்வரூபம் அதின் ப்ரயோஜனாதிகளைச்சொல்லி அது முக்தி விச்வாஸத்தை வர்த்திக்கும் ப்ரகாரத்தை நிரூபிக்கத் தொடங்கி, 'கற்பாரிராமபிரானை' நாட்டிற்பிறந்தவர், 'என்னும் இரண்டு பாசுரங்களால் ஸ்ரீராமாவதாரத்தின் வைபவத்தையும், அதினால் உலகத்துக் கேற்பட்ட நன்மையையும், பகவானுக்கு ஜனங்களிடமுள்ள காருண்யாதிகளையும் ஸகல ஜந ஸம்ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும் அவதார வைசிஷ்ட்யத்தையும் ஸ்வதந்த்ர ப்ராப்த்யாதி ஸாமாந்ய தர்மாநுஷ்டானத்தை

பகவான்கடத்தி காட்டியதையும் 4-மணி காலம் நிரூபிக்க எல்லாரும் விசேஷத்ருப்தியை யடைந்தார்கள். இந்த உபந்யாஸத்துக்கு 800 பேருக்கு குறையாமல் ஜனங்கள் சேர்ந்திருந்தார்கள். நம்முடைய ஸபையைப்பற்றி ரொம்பவும் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டது.

[ஆடிமீ 12வ அரியலூர் ரீடிங்ரூமில் நடந்த 'பக்திமார்க்கம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின்சுருக்கம்.]

பக்தி யென்பது ஸாத்விக வஸிஷ்டாதிகளாலே வந்த ஸர்வ விஷயத்தில் ப்ரீதிவிசேஷ மென்றும், இது ஸர்வேச்வரனைத் தெளிய அறிய வேணுமென்னும் அபிநிவேசத்துக்குக் காரணமாகையாலே பக்தி யென்று பெயர் பெறுகிறதென்றும், பரபக்தி யென்பதுதான் மோக்ஷோபாயமாகவிதிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றும், அது உண்டாவதற்கு ஸதாசார்யர்களிட மிருந்து ஸச்சாஸ்த்ரங்களை ச்ரவணம் செய்து அதினால் தத்வஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களாலே யோகஸித்தியாலே த்யானஸமாதானத்தைச் செய்து தத்பராயணனாய் அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யசேஷனாய் விளங்கும் ஸர்வனுடைய ஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி ப்ரீதியுடன் இடைவிடாமல் த்யானஞ் செய்யவேண்டும், என்பதையும் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் வர்ணாச்ரம தர்மங்களின் ஆவச்யகத்தையும், இதுதான் ராஜஸ தாமஸ ஸத்துக்கு நிதானமானபாவங்களை கழிக்குமென்பதையும், பக்தியோகத்துக்கு ராஜவித்யை யென்று பெயர் வந்ததின் காரணத்தையும், பரஜ்ஞான பரமபக்திகளின் ஸ்வரூபாதிகளையும் ஆழ்வார்களின் அநுபவாதிகளையும் நிரூபிக்க காலாதிக்ரமத்தால் உபந்யாஸத்தை முடிக்கச்சொல்ல மனமில்லாமல் வருத்தத்துடன் எல்லாருடைய வேண்டுகோளின் பேரில் உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டது. இன்று விஜயம் செய்திருந்த அந்தஊர் டிஸ்டிரிக்ட் முன்ஸிப், டிப்டிகலெக்டர், இன்னும் பலவக்கீல்கள், உத்யோகஸ்தர்கள்மிகவும்கொண்டாடி 4-5 - நாளாவது இந்தமாதிரி உபந்யாஸம் நடக்கக்கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

[ஆடிமீ 13வ ஷியூர் பெருமாள் ஸன்னிதியில் நடந்த 'ஸௌலப்யம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

எம்பெருமானுக்கு அநேக கல்யாணகுணங்களிருந்தாலும் அந்த ஸௌசீல்யாதி குணங்களில் ஸௌலப்யம் சிறந்ததென்பதையும் அதின் ஸ்வரூ

வத்தையும் இக்குணமில்லாமல் போனால் வைராக்யத்தைகண்டு கிட்டவரிய னென்று நிஸ்ஸ்ப்ருஹதை உண்டாய் விடுமென்றும், அது உண்டானால் 'ஸர்வே ஜ்ஞாய பாரக்ருதா ஸந்தோ ஹ்ருதயா:' என்கிறபடி நாஸ்திகர்களாய் விடவே ண்டுமென்பதையும் சொல்லிவிட்டு 'நிஷாத நாம் நேதா கபிகுலபதி: காபிஶபரீ குசேல: குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதிதி' என்கிற ஶ்லோகத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸமேதஸ்வான் நிஷாத வாநர மோ வாஸ்யாதிகளுடன் நீராந்து ஸம்ஶ்லேஷாதிகள் செய்த ப்ரகாரங்களை ஸ்ரீபாகவ தம் ஆழ்வார் ஸூக்தி முதலியதுகளைக் கொண்டு நிரூபணம்செய்தும், பக்திக்கு இது உபகாரமாகும் ப்ரகாரத்தையும் சொல்லி உபந்யாஸம் நிறுத்தப்பட்டது. இன்று அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸச்சாத்ராதிகளும் ஶ்ரத்தையுடன் வந்து கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

[ஆடிமீ 14௳ ஷெய்யூரில் நடந்த 'ப்ரபத்திமாஹாத்ம்யம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

முதலில் ப்ரபத்தி யென்பது ஶக்தியை ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புரா ணாதிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும், இதற்கு அந்தணர் முத ல் அந்தியர்வரையில் அனைத்துலகும் அதிகாரிகள் என்பதையும் இது ஸாகாரம் ஸக்ருத்கர்தவ்யம், தானநுஷ்டிக்கவுமாம், தெரிந்தவரையில் அனுஷ்டிக்கவுமாய், பிறர் அனுஷ்டிக்கவுமாய், கூடியதென்பதையும் இதினுடைய ஆயிகாரம் அங்கம்முதலியதென்ன தென்பதையும், இதுகள் அவச்யம் வேண்டுமென்பதை யும் இதை தவிர்த்து மற்றொன்றின் அபேக்ஷை இதற்கு இல்லையென்பதையும், நன்றாக நிரூபித்து ஸ்ரீராமாயணம் இந்த தர்மத்தை விசேஷமாக வெளியிடுவ தால் அதற்கு சரணாகதிஸாரமென்று பெயர்பெற்றிருக்கிறதென்பதையும் ராமா யணத்தில் ஆதிமுதல் இன்னென்ன சரணாகதி சொல்லப்படுகிறதென்பதையும், அந்தந்த இடங்களில் சரணாகதி ஸ்வரூபம், அங்கம், ஃபலம், முதலியதுகளை எடுத்து விவரித்தும் உபன்யஸிக்கப்பட்டது. இதைக்கேட்டு அந்த ஊர் வக்கீல் முதலியவர்கள் மிகவும் ஆஶ்சர்யமடைந்தார்கள்.

[ஆடிமீ 15௳ ஷெய்யூரில் நடந்த 'பகவத்கதா ஶ்ரவண மஹிமை' யென்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

உலகத்தில் பாவநவஸ்துக்களில் பகவத்கதையே மேலானதென்பதை யும், அதின் ப்ரபாவத்தையும், அதுதான் இக்காலத்தில் நம்மை கரையேத்து மென்பதையும் காது, படைத்தார்க்கு ஃபலம் இதைக்கேட்பதுதானென்பதை

யும், இதுநவவிதமாயும் அஷ்டவிதமாயுமுள்ள பக்தியில் ஶ்ரவணமே முக்யமென் பதையும், இது எவ்விதம் உபகரிக்கிறதென்பதையும் எடுத்துக்காட்டி இத ற்கு நிரூபகமாக ஸ்ரீருக்மணி பரிணயத்தையும் ப்ரஸங்கித்து உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டது.

[ஆவணிமீ 2௳ வாழக்குறிச்சியென்னும் கிராமத்தில் நடந்த 'வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தோத்கர்ஷம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

உலகத்தில் எத்தனையோ ஸித்தாந்தங்களிருந்தாலும் இதுவே மேலா னதென்றும், பக்ஷபாதத்தை விட்டு நிரூபித்துப்பார்த்தால் தென்படுமென்ப தையும், இந்த ஸித்தாந்தம் லோகந்யாயங்களுக்கு ஒத்துவருகிறதென்பதை யும், ஒற்றுமை ஸத்யம் தயை பொறுமை ஒழிவு முதலிய நற்குணமுடைய வர்களே இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு ப்ரவர்த்தகர்களென்பதையும், இதுதான் அநாதியாயுள்ள தென்றும், உதார சேதங்கள் நடுவில் வந்தேறியதென்பதையும் இதில் தான் எல்லாரும் முக்தியடையவேண்டிய ஸர்வாதிகாரமான ப்ரபத்திமார்க்கம் வழங்கிவருகிறதென்பதையும் .மற்றமதங்களில் சொல்லும் வழியெல்லாம் அனுஷ்டானத்திலில்லை யென்பதையும், விஸ்தாரமாய் ப்ரமா ணபூர்வகமாய் நிரூபித்து உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டது.

[ஆவணிமீ 8௳ பழர்தாதம்பேட்டை கிராமத்தில் மாலை 5 மணிக்குமேல் நடந்த 'ஆத்மஹிதம்' என்னும் உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

முதலில் ப்ரியம் ஹிதம் இதுகளின் ஸ்வரூபபேதங்களைச் சொல்லி, அதுகளில்தேஹஹித மின்னதென்பதையும், அதில் சொல்லாமலே எல்லாருக் கும் ஆஸ்தையேற்படு மென்பதையும், நாம் இப்போது படிக்கும்படிப்பு அதற்கே ஆகிறதென்பதையும், ஆனால் கடைசியில் அது அநர்த்தஹேது மா மாகுமென்பதையும் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் அதுக்கு வேண்டிய புருஷார்த்தமான மோக்ஷஸ்வரூபத்தையும் இதர புருஷார்த்தங்க ளிலும் பதங்களிலுமுள்ள தோஷங்களையும் மோக்ஷஸாதநோபாயங்களில் நம்மால் அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ப்ரபத்தியையும், அதற்கு தம்மால் தேடிக் கொள்ளவேண்டிய உபாயங்களையும் ஸதாசார்ய ஸேவா ஶ்ரவணாதிகளையும் உபந்யஸிக்க எல்லாரும் த்ருப்தியடைந்து ராத்திரியிலும் வேறு உபந்யாஸம் நடத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

[ஆவணி மீ 3ல ராத்திரி 8½ மணிக்கு மேல் ஷையூரில் நடந்த
'ஸௌசீல்யாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுண'
விஷயமான உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

ஸகலஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களும் ஸர்வேஶ்வரனை அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணைகதானனாக ப்ரதிபாதிக்கிறதுகளென்றும், வைதிக ஸித்தாவலம்பிகளில் சிலர் ஸர்வேச்வரனுக்கு குணமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது அஜ்ஞாந மூலவாதிகளாலென்றும் ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தை குணோபாஸநமே ஸூத்ராதி விஷயங்களில் ஆதரவுடன் கூறப்படுகிறதென்பதையும், அந்தக்குணங்களும் அநந்தங்களென்பதையும், அதுகளில் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களில் ப்ரதானங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்களில் ஸ்வரூப ப்ரயோஜநாதிகளையும் இதுகள் உபாயபாவத்துக்கு உறுப்புகளென்பதையும் ப்ராப்யதைக்கு உறுப்பு, சேஷித்வ நிரதிசய போக்யதாதிகளென்பதையும் ராமாயணாதி ஶ்லோகங்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் இதுகளைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. அனைவரும் த்ருப்தியடைய ஸபையைப்பற்றி ரொம்பவும் கொண்டாடினார்கள்.

[ஆவணி மீ 14ல பிரம்பலூர்தாலுக்கா அரும்பாவூரில் நடந்த
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த விஷயமான உபந்யாஸத்தின் சுருக்கம்.]

ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்தின் மேன்மை, அதினுடைய முக்கியகொள்கைகள், அதின் அநுஷ்டாநாதிகளும், முதலிய பாகங்களையும், இம்மதத்தில் சொல்லியபடி நடந்தால் இஹபர ஸௌக்யங்களையும், ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வப்ரதானத்வம் கைங்கர்யம் அஹிம்ஸைவ ஸத்யம் முதலியவைகளே இம்மதத்திற்கு ஜீவாதுக்களென்பதையும், மதத்தின் கருத்தையறியாமலே இம்மதஸ்தர்கள் சிலராலேயே கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும், இதைப்ரசாரிக்க முன்னோர்கள் பட்டிருக்கும்பாடுகளையும், இச்சமயம் இதற்கு நேர்ந்திருக்கும் வ்யாகுலத்தையும், இதை விர்த்திக்குக்கொண்டுவர நமது ஸபை ஏற்பட்டு நடந்து வருகிறதென்பதையும், விசேஷமாய் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரெட்டிமார்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

18674

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

ஸெப்டம்பர்மீ ய சந்தா வரவு.

ஸ்ரீ.	உ.ப. வெங்கடாசாரியர், எழும்பூர்	...	3	0	0
,,	ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், கோயமுத்தூர்	...	1	0	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸ ரங்காச்சாரியர், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	0
,,	குப்புஸாமி ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	...	3	0	0
,,	நீலமேகாச்சாரியர், கீழ்ப்பாக்கம்	...	5	0	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியர், சென்னை	...	1	8	0
,,	கோபாலாச்சாரியர், சென்னை	...	1	0	0
,,	சேஷய்யங்கார், மதுரை	...	5	0	0
,,	கிருஷ்ணய்யங்கார், கோவில்பட்டி	...	3	0	0
,,	குமாரசக்கிரவர்த்தி ஐயங்கார், எல்லூர்	...	5	0	0
,,	வேதாந்தாச்சாரியர், திருவாடி	...	5	0	0
,,	பெருமாள் ரெட்டியார், பூலாம்பாடி	...	5	0	0
,,	வீரராகவாச்சாரியர், சென்னை	...	1	8	0
,,	ஸௌந்திரராஜ ஐயங்கார், திருமங்கலம்	...	8	0	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், புங்கனூர்	...	8	0	0
,,	நரஸிம்மாச்சாரியர், சிதம்பரம்	...	3	0	0
,,	வீரராகவ ஐயங்கார், வில்லூர்	...	3	0	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், எழும்பூர்	...	2	0	0
,,	கோவிந்தாச்சாரியர், புரசைவாக்கம்	...	5	0	0
,,	ஸார்வபௌம ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், சாவடி அக்கிரகாரம்	...	1	8	0
,,	பண்டிதர் கெடித்தெரு ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியர் சாவடி அக்கிரகாரம்	...	1	8	0
,,	இரங்காச்சாரியர், முஸிரி	...	1	8	0
,,	திருமலாச்சாரியர், இராஜேந்திரம்	...	1	8	0
,,	ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், முஸிரி	...	1	8	0
,,	ஐயாஸ்வயங்கார், பெரம்பலூர்	...	1	8	0
,,	இரங்கநாத ஐயங்கார், பெரம்பலூர்	...	1	8	0

எக்ஸிக்யூடிவ் போர்ட் மெம்பர்கள்—(தொடர்ச்சி.)

41. ,, என். வி. நரஸிம்மாசார்யர், கரூர்.
42. ,, வெ. வெ. திருமலை வேங்கடாசார்யர், மோகனூர்.
43. ,, என். உ. ஸ்ரீராமாசார்யர், திருப்பாப்புலியூர்.
44. ,, கே. வி. வெங்கடாசார்யர், நாமக்கல்.
45. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்.
46. ,, டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், டில்லி.
47. ,, எம். ராமஸ்வாமி ஐய்யங்கார், கும்பகோணம்.

* இந்தக் குறிப்பிடப்பட்ட ஸ்வாமிகள் நிர்வாஹக்கமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள்.